

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

šk. rok 2021/22

č. 31

OBSAH

Slovo na úvod	3
List môjmu JA na začiatku šk. roka	3
Denník - moje prvé tri dni v škole s odstupom času	5
Vyjadrenia deviatakov – posledný rok na ZŠ Kúpeľnej	6
Šikana na školách – ako ju môžeme riešiť	9
26.september – Európsky deň jazykov.....	9
Recenzie prečítaných kníh	10
Dievča v ľade.....	10
Alchymista Tajomstvá Nesmrteľného Nicholasa Flamela	11
Bohovia Olympu – Hádesov chrám.....	11
Časodejovia a srdce času.....	12
Časodejovia - hodinová veža.....	13
Časodejovia Koruna času	14
Vlastná tvorba	15
Rozprávky.....	15
Veronika a Ratislav.....	15
Zakliata škola	18
Čo otravuje muchy	21
Lea a kniha rozprávok	23
Poviedky	26
Niekde v New Yorku	26
Akoby to bola skutočnosť	29
Duchovná próza.....	32
Miškov medvedík.....	32
Za dverami je Zem	33
Nereálna realita	39
Myseľ hýbe hmotou	42
Vianoce	45
Slovo na záver	50
Zloženie redakčnej rady	51
Použité internetové zdroje.....	51

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

Vianoce už hlasno klopú na dvere a vy určite využívate čas na poctivé prípravy. Sme si istí, že vo Vašich domácnostiach cítiť vôňu vianočného pečiva alebo stromčeka, z rádia znejú krásne koledy a spoza okien začínajú blikať svetielka. Veríme však, že si popri množstve povinností nájdete chvíľku času a otvoríte náš školský časopis.

V prvom čísle časopisu Surfer sa môžete tešiť na množstvo literárnych textov. Žánrovo pôjde o poviedky a rozprávky. Okrem toho sa dozvieme, aké pocity mali žiaci po nástupe do školy. Špeciálnu pozornosť sme venovali žiakom deviateho ročníka, ktorí musia v tomto školskom roku urobiť viacero vážnych rozhodnutí. Z významných dní sme si pripomenuli Európsky deň jazykov. Nájdete tu aj menej príjemnú tému – šikanu. Pre vášnivých čitateľov pripravila žiačka veľa recenzií, na základe ktorých by Vám prečítanie daných knižných titulov vrelo odporučila. Nakoniec sme sa rozhodli podeliť sa s Vami s tradíciami, ktoré patria k Vianociam. Okrem textov Vás opäť čakajú aj krásne ilustrácie.

Veríme, že budete milo prekvapení!

Redakčná rada

List môjmu JA na začiatku šk. roka

Ahoj, zajtrajšie JA,

v čase, keď čítaš tieto riadky, si už o desať mesiacov starší/-ia. Možno sa zasmieš na svojich predstavách, ktoré si mal/-a v septembri na začiatku školského roka a na začiatku siedmeho ročníka.

Aké máš dnes plány a sny?

Prvý je: Nech školský rok trvá dva mesiace a prázdniny desať!

No, ale to sa Ti určite nesplní... Takže radšej k niečomu, čo sa môže splniť.

Nech sa zlepším v druhom cudzom jazyku! Možno by som potom v ňom mohol/-a pozeráť filmy.

Keby sme predsa išli na lyžiarsky výcvik! Určite by sme si to poriadne užili a zažili by sme veľa zábavy.

Aby nás triedny nepresadil! Teraz sedíme s kamarátmi a kamarátkami. No a je to väčšia sranda.

No vidíš“ A to je len zopár želaní. Ešte nejaké určite máš, ale tie si radšej nechaj pre seba alebo pre ďalší školský rok. Ktovie, ktoré prania sa splnia. Verím, že aspoň niektoré. Držím Ti palce!

Tvoje JA

Neznámy/a žiak/-čka zo 7.D

Ilustrácia: Viktória Velebírová, 6.C

Denník - moje prvé tri dni v škole s odstupom času

Deň prvý

Milý denníček!

Na môj prvý školský deň mám menej spomienok na priebeh ako spomienok na moje emócie a pocity. Ráno som sa s ostatnými súrodencami zobudila ako obvykle o šiestej. Vôbec som nebola unavená. Práve naopak, plná energie. Naraňajkovali sme sa, umyli si zuby a dievčatá sa učesali. Robili sme všetko preto, aby sme o siedmej vyrazili z domu. Pripravení na štart sme sa od oca dozvedeli, že ideme s mamkou, čo znamená, že vyrazíme neskôr a že sme nemuseli vstávať tak skoro. Nasledujúcu polhodinu sme povzbudzovali mamku, aby si švihla, ale nič! Keď sme, asi tri minúty pred pol deviatou, vyrazili, mala som popraskané takmer všetky nervy. Čoskoro však tento pocit zmizol a vystriedalo ho vzrušenie spojené s obrovským prívalom nadšenia. Všade známe priestory, známy pocit konca a začiatku, samé známe tváre. Zvlášť niektoré z nich mi pripomínali situácie, ktoré sa nikdy nestali a počas ktorých som bola sama sebou, no súčasne niekým iným. Motýle mi tancovali v bruchu celý zvyšok dňa. Dlho do noci som nemohla zaspať.

Deň druhý

Milý denník!

Druhý školský deň

Druhý školský deň si pamätám ešte menej ako ten prvý. Počas „vyučovania“ sme s triednou čítali školský poriadok. Takmer všetky body! Taktiež sme sa zoznámili s novým spolužiakom. Cez prestávky som sa rozprávala s kamarátkami. Na obed bolo mäso so zemiakmi. Toto jedlo si pamätám ako jediné z týchto troch dní.

Deň tretí

Drahý denník!

Píšem ti o pondelku. Vstali sme normálne – o šiestej – a z domu sme vyrazili desať minút pred siedmou. Bol (a stále je) to náš najväčší rekord a som naň patrične hrdá. Chýbal nový spolužiak. Už v piatok musel ísť domov, lebo nemal Vyhlásenie o bezinfekčnosti. Mali sme päť hodín. Na hudobnej sme sa dozvedeli, že nemáme učebnice. Na občianke nám

pani učiteľka porozprávala, o čom sa budeme učiť. Rovnako na literatúre. Z matematiky a chémie si pamätám iba to, že sme opakovali. Po výdatnom obede (už neviem, čo sme vtedy mali) som brata prvýkrát odviedla na jeho prvú teóriu a šla na svoju prvú hodinu klavíra v tomto školskom roku. Po skončení sme uháňali na vlak, ktorý nás odviezol domov. Tam sme si chystali veci na ďalší deň a rozmýšľali, čo asi prinesie.

Neznámy/a žiak/čka z 8.C

Ilustrácia: Adrián Kaščák, 6.B

Vyjadrenia deviatakov – posledný rok na ZŠ Kúpeľnej

Naše pocity po 8 rokoch na tejto základnej škole?

Zažili sme toho dosť, úspechy aj neúspechy. Škola nám dala veľa príležitostí zúčastniť sa na rôznych školských aktivitách.

Na prvom stupni sme chodili do družiny, z ktorej máme veľa dobrých zážitkov a veľa kamarátov. Potom prišiel druhý stupeň. Dojemné rozlúčenie s triednou učiteľkou a krutý nástup do reality druhého stupňa.

Bol to ťažký nástup do sveta "veľkých". Zrazu sme mali na každý predmet inú učiteľku. Naša trieda mala už od prvého ročníka smolu - veľakrát sa nám zmenili triedne učiteľky.

Postupom času nám pribúdali povinnosti, písomky a skúšania. Zo začiatku sme nechápali, prečo nás učitelia tak mučia, ale teraz sme zistili, že to bolo pre naše dobro.

Čo by som po tých deviatich rokoch vytkol?

Hodnotenie talentových predmetov ako výtvarná alebo hudobná výchova. Predsa nie každý vie spievať alebo kresliť.

Prečo je vzdelanie dôležité?

Nevzdelaný človek to má v živote určite ťažšie, dá veľmi ľahko zmanipulovať. Každý z nás má nejaký cieľ, ktorý chce v živote dosiahnuť. Preň musí niečo spraviť.

Vám všetkým žiakom, ktorí máte pred sebou ešte nejaké roky na tejto škole, prajeme veľa šťastia a veľa zážitkov.

Daniel Hnatič a Matej Šimkovič, 9.C

Ilustrácia: Ela Bujnovská, 6.D

Nastúpili sme do deviateho ročníka a sme plní očakávaní. Nevieme, čo nás čaká, pretože svet už nie je taký, aký býval. Rozhodli sme sa, že nám táto doba nesmie brániť v tom, aby sme si užili náš posledný spoločný rok.

No čoraz častejšie na nás padá realita, že sa musíme rozhodnúť, čo budeme robiť v budúcnosti. Každému z nás sa otvoria nové dvere a bude musieť cez nich prejsť do ďalšej kapitoly života. Je to pocit šťastia prelínajúci sa so strachom z nového a nepoznaného.

Ľudia už na nás nehľadia ako na malé deti, ktoré teraz nastúpili do školy a učia sa čítať, písať, počítat'... Je to fajn pocit, ale uvedomujeme si, že čas na zábavu bude kratší a kratší.

Pocitujeme to už teraz, pretože sa postupne pripravujeme na TESTOVANIE 9 a prijímacie skúšky. Po nich príde úľava a oddych.

To je ešte ďaleko, takže sa tešíme na spoločne strávené chvíle v triede.

Veronika Danišková, 9.C

Ilustrácia: Tadeáš Krigovský, 6.D

Šikana na školách – ako ju môžeme riešiť

Akokoľvek sa cítime silní, akokoľvek nás dospelí chránia, deje sa to...

Deje sa to na školách, v hluku, aj tichu tried... deje sa to na očiach iných, ktorí si môžu myslieť, že ide o priateľský rozhovor alebo nedorozumenie...

Ľudia, aj deti, často zabúdajú na svoje správanie. Nadávky, vyhrážanie sa, fyzické útoky a podobne.

Šikana.

Šikana je spôsob, ako ublížiť ľuďom, či už fyzickou alebo verbálnou silou. Deti, ktoré sú šikované, majú často výčitky svedomia, depresie, pocit nešťastia z vlastnej existencie.

Ako sa vyhnúť šikane?

Na to je jasná odpoveď.

Nie je potrebné vynaložiť fyzickú silu, stačí poprosiť o pomoc. Zavolať starších kamarátov alebo rodiča, učiteľa či dozor na prestávke. Niekoho, o koho sa môžete oprieť, veríte mu a môžete sa na neho spoľahnúť.

Ak sa šikana nebude riešiť, môže dôjsť k horšiemu než sú nadávky či vyhrážanie sa. Vtedy je určite potrebné zavolať učiteľa, učiteľku či rodiča. Skvelého triedneho, ktorý sa za Vás postaví a porozpráva sa s rodičmi agresora.

Ak nepomôže ani toto rozhodnutie, je nutné navštíviť riaditeľa školy, ktorý sa porozpráva s rodičmi a žiakom.

Verte, že agresia a násilie nič nevyrieši, iba to zhorší. Mnohokrát pomôže rozhovor a pochopenie. Preto, nebojte sa, nie ste v tom sami!

Zoja Zuzana Mertová, 5.C

26.september – Európsky deň jazykov

Hovorí sa, koľko jazykov poznáš, toľkokrát si človekom. Najskôr som tomu veľmi neporozumela, no po dlhšom uvažovaní som prišla na pár zaujímavých myšlienok.

Ako prvé si uvedomujem, že študovať jazyky je veľmi dôležité. Je to nevyhnutné, ak chceme v dospelosti samostatne cestovať do zahraničia, spoznávať cudziu kultúru alebo nadväzovať medzinárodné priateľstvá. Ovládanie cudzích jazykov nám v budúcnosti pomôže pri hľadaní si dobrej práce. Ak chcete byť úspešný a zarábať veľa peňazí, bez angličtiny alebo iného cudzieho jazyka sa dnes už nepohnete. Osobne veľmi rada čítam knihy. Myslím si, že znalosť cudzích jazykov mi pomáha rozširovať si slovnú zásobu.

Každý jazyk je krásny, lebo ma svoju históriu. Aj ten náš slovenský je veľmi zaujímavý a zo všetkých jazykov ho mám najradšej. Viete prečo? Lebo ma ním naučila rozprávať moja mamička.

Veronika Oboňová, 6.C

Recenzie prečítaných kníh

Dievča v ľade

Dievča v ľade je detektívny thriller napísaný Robertom Bryndzom. Je to prvý diel série o šéfinšpektorke Erike Fosterovej.

Erika Fosterová sa po dlhšej pauze vracia k policajnej práci, keď v parku v Londýne nájdu zamrznuté telo dcéry jedného významného aristokrata. Ona je tá, ktorá je poverená nájdením a dolapením vraha. No stopy nikam nevedú a zdá sa, že s každou zodpovedanou otázkou sa objavuje ďalších desať a zoznam podozrivých len rastie. Zdá sa, že smrť Andrei je spojená so smrťou ďalších mladých dievčat – imigrantiek, ktoré si do Londýna prišli hľadať prácu. Erika si to neuvedomuje, ale čím je ona bližšie k vrahovi, tým je on bližšie k nej.

Na tejto knihe sa mi páčilo, ako autor vystihol postavy, každá postava mala svoj charakter, minulosť a motívy. Zároveň má veľmi pútavý dej a vtiahne človeka do deja. Páčili sa mi aj malé zmienky o Slovensku ako krajine. Bol to taký malý detail, ktorý ma príjemne potešil. Knihu by som odporúčala tým, ktorí majú radi detektívne a riadne napínavé príbehy.

Alchymista

Tajomstvá Nesmrteľného Nicholasa Flamela

Alchymista je prvý diel šesťdielnej série o mágoch. Kniha je určená pre deti a mládež. Dej nie je komplikovaný a vytvorí nám pekný úvod do série, oboznámi nás s postavami a prostredím. Autor skombinoval realitu s mytológiou a ak si vyhľadáte mená postáv v knihe (ako napríklad Nicholas Flamel alebo John Dee) zistíte, že naozaj existovali. Kniha má rýchly dejový spád a žiadna strana nie je nudná.

Nicholas Flamel a jeho žena Perenelle žijú už niekoľko desaťročí v utajení. Skrývajú sa pred Doktrom Johnom Deem, ktorému ide o to, aby im ukradol knihu mága Abraháma. Knihu, ktorá ukrýva tajomstvo nesmrteľnosti a dokáže zničiť celý svet. Josh a Sophie Newmanovci sú dvojčatá, ktorým do ich pomerne normálnych životov spadnú tajomstvá mágie. O mágovi Abrahámovi sa hovorilo, že je starý blázon. No podľa neho sú Sophie a Josh jediní, ktorí dokážu náš svet zachrániť alebo naopak zničiť.

Kniha ma najprv upútala názvom a obalom. Keďže mám nejaký ten prehľad vo fantasy knihách, vedela som, že Nicholas Flamel je alchymista, o ktorom sa hovorí, že ako jediný vedel vytvoriť kameň mudrcov, legendárnu alchymistickú látku, ktorá vedela premeniť hocijaký kov na zlato a vytvoriť elixír života. Hoci mi v príbehu trošku chýba vývin vzťahu postáv k sebe navzájom, len čo som začala knihu čítať, vedela som, že bude patriť k mojim obľúbeným. Už od prvej strany som chcela vedieť, čo sa stane na ďalšej a ako sa dej ďalej vyvinie. Ak je človek milovníkom fantasy, určite si príde na svoje.

Bohovia Olympu – Hádesov chrám

Bohovia Olympu a Hádesov chrám je štvrtý diel série Bohovia Olympu napísanej Rickom Riordanom. Ten je známy kvôli svojej sérii Percy Jackson, ktorá svojím dejom predchádza Bohov Olympu a tvorí prostredie, v ktorom sa séria odohráva. Ak ste ju nečítali, odporúčam vám ju, lebo nemusíte pochopiť niektoré veci, ktoré sa odohrávajú v tejto knihe, ako napr.: vzťahy postáv.

Po tom čo Percy a Annabeth spadli do hlbín Tartaru a bojujú tam o prežitie, sa posádka Arga II za pomoci Nica Di Angela vydá na cestu do Epira, aby našli Hádesov chrám a zatvorili bránu smrti. Ak sa im to podarí, tak sa príšery budú vracat' späť do Tartaru a nebudú sa reformovať hneď na mieste. To len však za predpokladu, že Percymu a Annabeth sa podarí prežiť cestu Tartarom a zavrieť druhú časť brány. No ani ostatní to nebudú mať ľahké, predsa len cestovať po starovekej pôde nebolo pre polobohov nikdy bezpečné, hlavne ak tú pôdu ovláda samotná Gaia.

Kniha sa mi veľmi páčila. Len čo som ju otvorila, upútala ma dejovými zvratmi a novými aj starými postavami. Vždy som bola v napätí a čakala som čo sa stane ďalej. Veľmi sa mi páči, ako sú napísané kapitoly, ako sa striedajú jednotlivé perspektívy postáv. Knihu určite odporúčam ľuďom, ktorí majú radi fantasy.

Ilustrácia: Mária Kušnírová, 7.D

Časodejovia a srdce času

Časodejovia a srdce času je druhý diel šesťdielnej ságy od ukrajinskej spisovateľky Natalje Ščerby. Dej sa odohráva na planétach Eflara a Ostala. Na každej z týchto planét

žijú obyčajní ľudia s normálnymi životmi, avšak medzi nimi žijú aj Hodinári. Hodinári sú ľudia, ktorí majú schopnosť ovládať čas a priestor.

Hlavnou hrdinkou celej ságy je Vasilisa Ohnevová. V tomto diele sa Vasilisa a ostatní kľúčari ocitnú v letnom tábore. Musia sa poponáhľať, lebo Eflare a Ostale hrozí zrážka a zachrániť ich môže len šarlátový kvet. Kľúčari musia spojiť sily a zabudnúť na staré krivdy. Aké plány má však veľký duch Ostaly Astragor? Pomôže kľúčiarom alebo sa stane ich najväčším nepriateľom? A kto je v skutočnosti biela kráľovná? Dej celej ságy a tejto druhej časti je dynamický a plný veľkých odhalení.

Ságu Časodejov mám rada pre svet, ktorý sa autorke podarilo vytvoriť. Druhá časť Časodejovia a srdce času je pravdepodobne najdôležitejšia kniha v sérii, lebo v nej dôjde k odhaleniu veľkých tajomstiev a zostane veľa nezodpovedaných otázok. Ako čitateľka som strávila veľa času otázkou: „Čo keby?“ Kniha má osobitý interný humor a hlboké myšlienky. Autorka v knihe vytvorila nádherný svet, v ktorom by som veľmi rada žila.

Časodejovia - hodinová veža

Časodejovia – hodinová veža, je tretí diel ságy o ľuďoch, ktorí vedia ovládať čas. Ságu napísala Natalja Ščerba. Kniha je fantasy žáner a dej sa odohráva na planétach Eflara a Ostala.

Eflara – planéta, ktorá bola ohrozená v predošlých dieloch časodejov je zachránená a všetko sa môže vrátiť do normálu. No nie pre Vasilisu, v ktorej srdci sa usadila legendárna modrá iskra. Bude ju vedieť použiť a navrátiť čas do legendárneho rozoklaného zámku? Vasilisa dúfa, že môže konečne začať študovať časodejstvo, aby naplnila svoj sen a stala sa hodinárkou. No v škole jej život strpčuje riaditeľka a zároveň priateľka jej otca Jelena Mortinová. No to je posledná z jej starostí, pretože jej kamarátka víla Diana upadla do večného spánku a nemusí sa z neho prebrať. Čas sa kráti a Vasilisa nemôže zaháľať, musí nájsť Dianinu strelu a zachrániť kamarátku.

Postavy tejto knihy – hlavne Vasilisa a Feš si ma získali. Zamilovala som si ich kvôli ich charakteru a vzájomnému vzťahu, ktorý je plný zvrátov. Kniha ma nechala vo veľkom

napätí a vždy som bola zvedavá, čo sa stane na ďalšej strane. Páčil sa mi koncept príbehu a veľa som sa nasmiala na sarkastických poznámkach Feša alebo Čiernej kráľovnej. Táto kniha sa mi veľmi páčila, osobne ma veľmi mrzí, že sa o nej toľko nevie, pretože táto kniha je úchvatná.

Časodejovia

Koruna času

Časodejovia a Koruna času je záverečný diel šesťdielnej ságy o čarodejníkoch, ktorí vedia ovládať čas od ukrajinskej spisovateľky Natalje Ščerby. Kniha je fantasy žáner a je určená pre deti.

Vasilisa Ohnevová, v snahe zistiť, čo sa stalo s jej kamarátom Fešom, prijme pozvanie Astragora (veľkého ducha Ostaly) a na rok sa stane jeho žiačkou. Vasilise v hlave znie plno otázok. *Čo presne sa stalo s Fešom Dragocijom? Aké plány má Astragor? O akom osudovom okamihu to hovoril jej otec a čo ho čaká? Kam zmizla Jelena Mortinová, bývalá priateľka jej otca a žena, ktorá zabila jej matku? A akú rolu v tomto celom hrá jej záhadný pradedo Rodion Hardius Ohnev?*

Vasilisa sa zoznamuje s novými ľuďmi a zisťuje odpovede na tieto podivuhodné otázky. Spolu s priateľmi odhaľujú ďalšie tajomstvá Rozoklaného zámku a jeho tajomných komnát. Podarí sa im prekonať všetky nástrahy, ktoré na nich pripravil Astragor?

V tejto knihe sa autorka viac sústreďuje na Feša a Vasilisu. Títo dvaja boli najprv nepriatelia, potom priatelia.... no pritom priateľstve si postupne začali uvedomovať vzájomné pocity. V poslednej knihe je vidieť ako veľmi im záleží na tom druhom. Vasilisa je ochotná prísť študovať k Astragorovi, niekomu kto bol - tak či onak – zapletený v smrti jej matky a Feš sa vzdá všetkého, aby bola v bezpečí.

Kniha má otvorený koniec, záver je urobený štýlom: *Nikto neskončí sám*. Osobne mi to neprekáža, lebo po dočítaní knihy si môžem predstavovať, čo sa s postavami stalo ďalej a ako sa ich vzťah vyvíjal. Zároveň sa mi páči, že Vasilisa sa učí ovládať svoj dar a pritom sa učí plno časodejníckych trikov. V knihe mi trošku chýba, že som sa nedozvedela, čo robil Norton Ohnev. Úprimne by som chcela vedieť o tom, ako sa rozpráva so svojim

dedom, Rodionom Hardiusom. A možno je aj trošku smutné, že som sa nedozvedela, ako sa vyvíjajú vzťahy ostatných kamarátov Vasilisy a Feša, ale chápem, že do knihy sa nemohlo zmestiť všetko a ubralo by to na záhadnosti niektorých dialógov, ktorú sú pre túto sériu kníh veľmi typické.

všetky recenzie spracovala **Natália Kroláková, 8.B**

Ilustrácia: Zuzana Višňovská, 7.D

Vlastná tvorba

Rozprávky

Veronika a Ratislav

Kde bolo, tam bolo, nikto nevie kedy ani kde o bolo, žil raz jeden muž. Volal sa Andrej. Andrej mal krásnu ženu, ktorej krása sa dala zrovnávať s krásou princezien. Volala sa Bela. Andrej a Bela sa veľmi milovali, ale trápila ich jedna vec. Nemali dieťaťko. Dlho čakali, prosili a chodili za babami zelinkárkami, ale nikto im nevedel pomôcť.

Raz šiel Andrej cez les do druhej dediny popýtať sa báb zelinkáriek na radu, keď zrazu zistil, že zablúdil. Už sa pomaličky stmievalo a on stále nenašiel úkryt ani správnu cestu. „No počkať! Tamto je určite jaskyňa!“ skríkol od šťastia.

Andrej vošiel dnu. A čo nevidí! Uprostred jaskyne horel oheň a vedľa neho sedel ozrutný zelený drak a zlovestnými žltými očami naňho nepríjemne zazeral. Andrej stuhol, zatvoril oči a čakal smrť. Keď sa dlho nič nedialo, dodal si odvahy a otvoril oči. Drak sa presunul dlhým šuchtavým krokom, sadol si do kúta a začal plakať. Andrej, ktorý mal dobré srdce, podišiel bližšie a spytoval sa: „Čo sa vám stalo, pán Drak?“ „Dračica!“ zaznelo hromové opravenie. „Prepáčte, pani Dračica.“ „Ach, až sa hanbím priznať,“ dračica sa zatvárla zúfalo, „ale poviem ti to. Žiaden drak ma nechce. Vraj: „Zelená je príliš obyčajná“ alebo „Príliš málo lesklé šupiny.“ Dračica začala opäť roniť veľké dračie slzy. „To nevadí. Určite sa niekomu zapáči. Mimochodom, aj ja mám trápenie. Ženu mám, ale chceli by sme dieťa,“ povedal Andrej. „Počujte, pani Dračica, nechcem byť drzý, ani nič také, ale rád by som šiel domov, ale neviem kade. Nemohli by ste mi ukázať cestu?“ „Mohla,“ prívetиво prikývla dračica, „volám sa Bojislava. Chcela by som, aby sme si tykali.“ „Dobre. Volám sa Andrej.“ „Andrej, nemám žiadnych priateľov ani súrodencov. Čo keby sme sa pobratali?“ navrhla dračica Bojislava. Andrej pristal. „Teraz máš v sebe dračiu krv a si priateľom drakov. Vysadni mi na chrbát, zanesiem ťa domov,“ povedala Bojislava. Odviezla Andreja, rozlúčili sa a každý šli svojou cestou.

Presne o deväť mesiacov sa Andrejovej manželke Bele narodila dcéra a dračici Bojislave, ktorá si našla partnera, syn. V ten istý deň, len trochu skôr, sa v kráľovskom paláci narodil kráľovnej syn, malý kráľovič. Bolo že to radosti! Ale nie v každom dome. Andrejova manželka zomrela pri pôrode. Kráľ vydal nariadenie, že v celkom kráľovstve nikto nesmie plakať, byť smutný a musí sa radovať, inak bude potrestaný a stane sa synom smrti. Potom vyslal oddiel vojakov, ktorý to má kontrolovať. Keď vojaci našli Andreja smútiaceho za Belou, okamžite ho odvedli do paláca a kráľ ho dal popraviť.

Bojislava, ktorá to všetko videla, si vzala Andrejovu dcérku ku sebe a osemnásť rokov ju vychovávala so svojím dračím synom. Synovi dala meno Leonard a Andrejovej dcére Veronika. Bojislava naučila Veroniku písať a čítať, a potom ju dala do šermiarskej školy. Veronika sa veľmi rýchlo naučila narábať s mečom a lukom. Stala sa z nej ochrankyňa drakov. A keďže sa jej otec pobratil s dračicou Bojislavou, predtým než bola počatá, kolovala jej v žilách dračia krv. Jej „brat“, drak Leonard, bol najlepším priateľom. Spolu sa

dlho prehánali nad lesom a Leonardove červené šupiny sa leskli na slnku. Áno, Leonard mal červené šupiny, hoci jeho otec bol tiež zelený ako jeho matka.

V zámku zatiaľ rástol princ, ktorý sa skvelo oháňal mečom, mal znalosti v dejinách a bol odvážny. Pestúanky mu vždy rozprávali legendy o zlých drakoch z lesa. Princ, pomenovaný Ratislav, si zaumienil, že pôjde a draky vyhubí, hoci nijak neohrozovali jeho ľud.

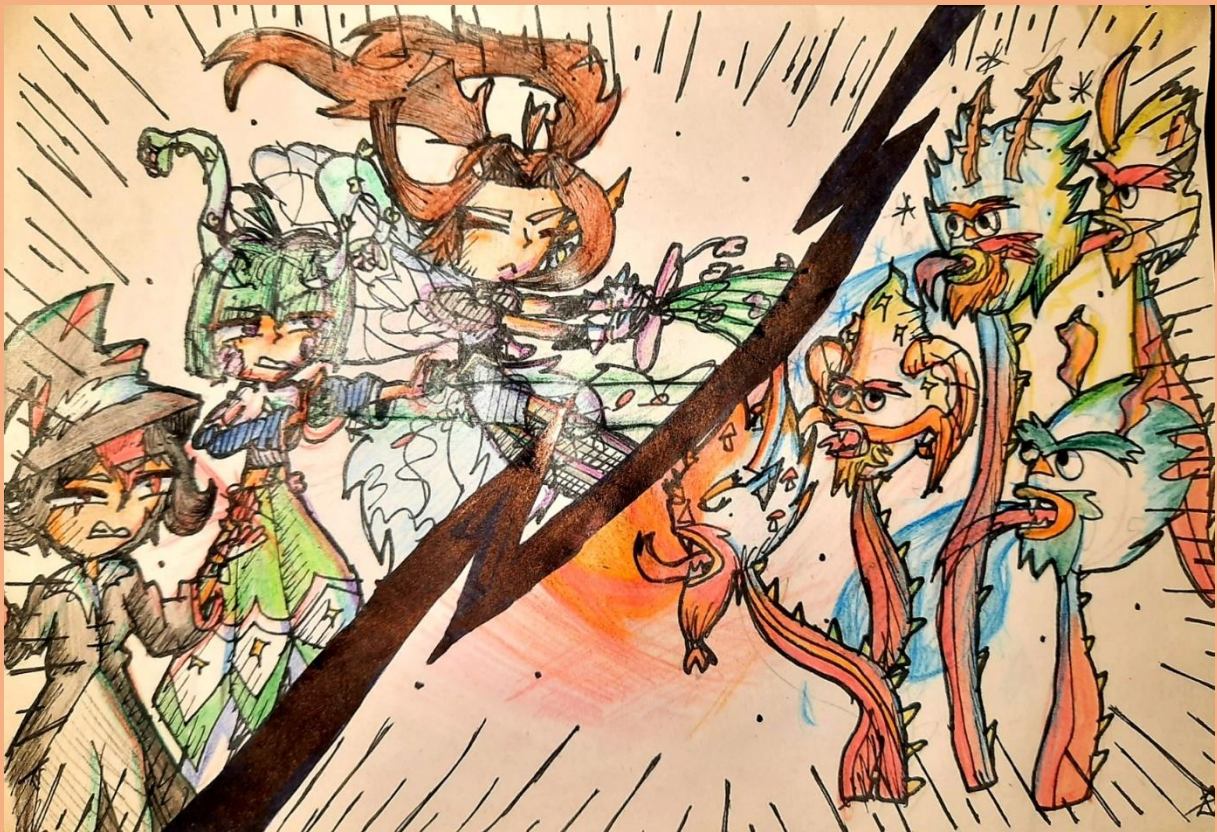
V deň, keď oslávil svojich osemnásť rokov, vzal svoj striebrom kovaný meč, luk z tisového dreva a šípy, vysadol na svojho bieleho koňa a vyrazil do boja proti drakom. Vtrielil do lesa a ešte hodnú chvíľu sa cvalom hnal cez les. Keď trocha spomalil, zazdalo sa mu, že sa medzi stromami mihlo niečo hnedé. Nevenovala tomu pozornosť a radšej sa sústredil na jaskyňu, ktorú pred sebou zbadal. Zoskočil z koňa, vytasil meč a chystal sa vyskočiť, keď pred neho vzlietol červený drak s planúcimi žltými očami a zareval. Princ sa uškŕnul, rozbehol sa a chcel meč zabodnúť do drakovho tela. Cestu mu skrížil ďalší meč: „Čo to?“ Princ bol dokonale zmätený. Drak vzlietol a pred ním sa objavila dievčina celá oblečená v hnedom s tmavohnedými očami a hnedými vlasmi po lopatky s bronzovým leskom. Dievčina naňho zúrivo zaútočila. Princ sa nestíhal oháňať mečom.

Po chvíli vyčerpávajúceho šermovania sa princ vzdal. „Vzdávam sa,“ vzdychol princ. „To je dobre,“ pokývalo hlavou dievča. Potom sa však zamračila. „Prečo si zaútočil na bezbranného draka?“ vyčítavo sa spýtala. „Už teraz mi je to ľúto. Prepáč,“ ospravedlnil sa princ, „ako sa vlastne voláš?“ „Veronika. A ty?“ „Ja som princ Ratislav I.,“ odpovedal.

Princ Veronike porozprával všetko, čo o sebe vedel. Veronika mu porozprávala o sebe a o drakoch. Medzi ňou a princom vzniklo silné puto. Princ si Veroniku odviezol do zámku a vzal si ju za ženu. Spolu vydali zákon, že každý, kto ublíži drakovi, bude potrestaný. A keďže Veronika a Ratislav mali veľa detí, doteraz v niektorých koluje dračia krv.

Mladý pár žil v harmónii s drakmi do smrti.

Alžbeta Garberová, 6.A

Ilustrácia: Barbora Petrušová, 7.D

Zakliata škola

Kde bolo, tam bolo, bola raj jedna dedina s veľmi starou školou. Na ňu bola dlhé roky uvalená kľatba. Aspoň sa tak tradovalo celé generácie. Teraz tomu už nikto neveril. Iba starí ľudia, ale ani tí nevedeli, čo je to za kľatbu a kto ju vyriekol. Školu navštevovali všetci bez výnimky.

Najzvláštnjšie boli tri sestry, ktoré sa na seba neuveriteľne podobali. Všetky mali zlaté vlasy po pás a tmavomodré oči. Učitelia s nimi mali našťastie viac skúseností a zistili, ako ich rozlišovať. Najstaršia Amália hrala na husliach, prostredná Cecília mala nádherný hlas a najmladšia Edita sa vedela vcítiť do pocitov každého človeka.

V osudný pondelok ju sprevádzali samé problémy. Stratila obe perá, tri ceruzy, kružidlo a gumu, a to v škole. Dokonca pred hodinou geometrie. Prehľadala celý peračník i tašku, no nenašla ich. Nakoniec si musela potreby na rysovanie požičať od vedľasej Milany.

Problémy neskončili vyučovacou hodinou. Ako poplach sa šírila spáva, že pán učiteľ Rovný zmizol. Rovnako pani Podolínska. Žiaci začali mať mierne obavy. Keď na chodbu vybehla sekretárka s jačaním, že zmizol aj riaditeľ Výška so svojou ženou, pani zástupkyňou Výškovou, vypukol v škole dokonalý chaos. Deti kričali od strachu a utekali po chodbách, učitelia, čo zostali, ich naháňali a snažili sa ako tak nastoliť poriadok.

Editu dianie vonku nezaujímal. Nemala vo zvyku venovať sa veciam za dverami ich triedy. Začula síce dve-tri znepokojivé vety, ale nerozrušovala sa kvôli nim. Prvý apríl nebol, to je pravda, no učitelia nezmiznú z minúty na minútu, či áno? Edita odsunula nabok nedokončenú úlohu a šla si nachystať učebnice na ďalší predmet. Zrazu si všimla pod stoličkou pohodenú ceruzku, ktorú stratila. Dievča by bolo ochotné odprisahať, že tam predtým nebola. Možno ju iba prehliadla, ktovie. Edita ju dvihla a odložila pekne naspäť, aby zasa nezmizla.

Vo vnútri peračníka na ňu čakalo šesť prekvapení. Edite sa rozšírili zreničky, všetky stratené predmety boli späť. „Čo to má znamenať?!“ Našťastie ostala v triede sama, takže nikto nebol svedkom jej zmätku. Hluk na chodbách sa zväčšil. Pomedzi chaos stihla zaregistrovať pár viet: „Zmizla pani Mrkvičková!“ „Aj pán Hraško!“ „Nevidel niekto pani Tomašikovú?“ Edita ešte stále držala ceruzu. „Čo sa tu deje?“ spýtala sa sama seba a v prstoch otáčala svoj nález. Vtom sa ozval, Edite odniekiaľ veľmi povedomý, hlas: „Môžem ti o tom porozprávať.“ „Kto to povedal?“ spýtalo sa dievča rozochvene dúfajúc, že to bol iba výplod jej fantázie. Ceruza sa v jej rukách ohla: „No predsa ja.“ Edita vykrikla a odhodila ju. „Au,“ zastonala ceruzka, „nemôžem sa hýbať!“ Dievča opatrne zdvihlo živý predmet. „To je zvláštne,“ povedala ceruze, „na chvíľu sa mi stratíš a keď ťa nájdem, zrazu rozprávaš. Počkať! A čo ostatní?“ „Čo ostatní?“ nechápala ceruza. Edita ju položila, otvorila peračník a spýtala sa: „Aj vy viete rozprávať?“ „Samozrejme,“ povedalo pero mužským hlasom. „Och,“ vydýchla deva, lebo tento hlas poznala, „pán riaditeľ!“ Dievčina už všetko pochopila. Jemne vybrala pero a zdvihla ceruzku. „Mohli by ste mi porozprávať, čo sa deje, pani Podolínska?“ spýtala sa, lebo medzitým spoznala učiteľkin hlas. „Keď som ti to sľúbila,“ povedala ceruza odovzdané. „Učitelia miznú kvôli kliatbe,“ začala vysvetľovať. Edita ju prerušila: „Lenže vy ste ceruzka!“ Nastalo hrobové ticho.

Ale iba v triede. Všade inde vládol hluk a škola sa začínala triasť ako pri zemetrasení. „Nemáme veľa času,“ zahlásila druhá ceruza hlasom pani Tomášikovej. „Nech jej legendu rozpovie pán Hraško,“ rozhodlo druhé pero – pani zástupkyňa Výšková. Kružidlo sa pustilo do rozprávania: „Za dávnych čias sa v našej škole učila bosorka. Nikto to o nej nevedel. Raz sa to dostalo na verejnosť a riaditeľ dal dievča vyhodiť zo školy. Plná zloby a nenávisti zakliala mladá bosorka školu. Kliatba má dve časti: prvá zmení sedem učiteľov na neživé predmety. Druhú uväznila dievča v bezčasi. Kliatba prvej časti sa zlomí vtedy, keď sa dievča prihovorí neživým predmetom, a druhej, keď dievča ponúkne mladej bosorke niečo, čo nemala a dá jej príležitosť na vec, ktorú nezažila. Ak neuspeje, tiež sa zmení na predmet. Našťastie sa to opakuje iba raz za sto rokov. Voľba padla na teba, Edita.“

Zem pod jej nohami sa triasla a chvela. Edita neváhala, všetkých učiteľov strčila do peračníka a rozbehla sa: „Chcem sa s ňou stretnúť!“ Zahalila ju hmla. Už nemala v rukách peračník. Oproti nej stálo rovnako staré dievča s hnedými vlasmi a hnedými očami. Nech sa Edita akokoľvek snažila, nedokázala k nej cítiť nenávisť. Dievča nemohlo za to, kým bolo. Vedľa Edity sa zjavili zakliati siedmi učitelia v ľudských podobách. Edita prehovorila k riaditeľovi: „Pán riaditeľ, nikdy nemala príležitosť učiť sa v škole! Dajte jej šancu.“ Riaditeľ pozrel na hnedovlasé dievča: „Ako sa voláš?“ „Margaréta,“ odpovedalo slušne a placho. „Margaréta, vitaj späť v škole,“ povedal a v hlase mu zaznela neha. Bosorke zaihrali v očiach slzy. „Ja ti dávam svoje priateľstvo,“ pevným hlasom riekla Edita a stisla Margaréte ruku. Tá sa zmohla iba na tri slová: „Kliatba je zlomená.“ Opar zmizol a všetci sa ocitli pred školou úplne zbúranou.

Škola sa začala znova stavať, tehla po tehle. Pán riaditeľ sa postavil už pred hotovú školu a vyhlásil: „Milí učitelia a žiaci, odohrali sa zaujímavé veci, o ktorých vás informujem až zajtra. Nateraz vyučovanie pokračuje!“ Všetci ohromene vchádzali do školy.

Zdržala sa len Edita a Margaréta. „Prečo si to pre mňa urobila?“ spýtala sa malá bosorka. „Vtedy som bola plná hnevu, ale nikto nevedel, že som sa za dvesto rokov v bezčasi zmenila.“ Zlatovláska chvíľu rozmýšľala, kým odvetila: „Každý si zaslúži priateľa.“ Edita s Margarétou vošli do školy, keď zaznel zvonec ohlášajúci ďalšiu hodinu, ktorý urobil životu bez čarov a kliatob začiatok, tejto rozprávke však koniec.

Katarína Garberová, 8.C

Čo otravuje muchy

Mucha Edita žila v byte so starou pani. Bol to starý a bezútešný byt. Mal nudné biele steny, nudný krémový koberec, nudné biele závesy s kvetovanou čipkou a nudný predpotopný nábytok. Tvorili ho len štyri miestnosti. Kuchyňa bola celá zaprataná riadom, niektoré poháre viseli aj na stenách, čo bolo na lietanie veľmi nepraktické. Potom tu bola kúpeľňa. Jej steny boli pokryté krémovými kachličkami s ružami a bola tam aj tá čudná hučiaca vec, ktorá zmáčala oblečenie. Pani ju nazývala práčka. V starenkinej spálni stála obrovská ošúchaná skriňa a posteľ s béžovými obliečkami. Na malom nočnom stolíku, z ktorého už opadávala biela farba, trónili hory kníh a jedna stolová lampa. Už dlhšiu dobu nesvietila. Nakoniec tu bola obývačka, miestnosť, ktorú mala mucha najradšej. Zariadená bola síce nudne ako všetky ostatné miestnosti - bol tam béžový gauč, stôl, dve stoličky a čalúnené hojdacie kreslo - no pani tam trávila najviac času. Poväčšine sedávala v hojdacom kresle. Vedľa neho mala prútený košík s vlnami a pletla, háčkovala, šila, vyšívala a obšívala rôzne látky. Nimi sa potom prikryvala, čo Edita nechápala. Celkovo to bola veľmi depresívna osoba, no mucha si ju aj tak obľúbila.

„Jediný, kto ju dokáže rozveseliť, som jednoznačne ja! Podľa mňa sa postaví len vtedy, keď si sadnem, aby som si oddýchla od lietania. Vždy rýchlo pribehne so skrútenými novinami v ruke. Neviem prečo. Udrie nimi po mieste, kde som pred pol sekundou sedela. Aké zábavné! A niekedy aj tleska!“ vravela si Edita. Bolo pre ňu náramne zábavné, že keď ona lietala, starenka sedela, no keď si na chvíľu sadla, pani sa vymrštila ako strela z kresla a začala s ňou hrať tú ohromne zábavnú hru na naháňačku. Bolo to aj trochu nebezpečné. Keďže starenka už dlho neupratovala, v každej škáre si spravil svoj dom pavúk. A, samozrejme, pred ním aj svoju loveckú sieť. Edita to neznášala. Prečo si nevedia zohnať potravu inak? A navyše si pavúky stavali siete rovno do jej letovej dráhy, takže lietala akoby slalom.

„Pavúky sú otravné,“ zhodnotila mucha Edita.

Na Editinom zozname obľúbených izieb bola hneď ako druhá kuchyňa. Nedalo sa tam síce dobre lietať, aj pavúkov tam bolo nezvyčajne veľa, no vždy tam bolo niečo na zjedenie.

Raz sa stalo, že na starej kuchynskej linke našla Edita obrovitánsku tortu na bielom obitom taniermi s ružami. Bolo to piškótové cesto vytvarované do kruhu poliate roztopenou horkou čokoládou. Úplne na samom vrchu trónila ligotavá jahoda. Edita na tortu, samozrejme, dostala chuť. Oblizla sa a vyštartovala vpred s jasným cieľom. Tesne pred tou lahôdkou však do čohosi narazila. Odletela trochu ďalej a opäť sa zadívala na tortu. Nič pred ňou nestálo.

„Nevadí,“ povedala si mucha s očami stále upretými na tortu, „skúsím to ešte raz.“

Druhý pokus dopadol rovnako.

„Musí tam byť nejaká neviditeľná stena“, zamračila sa. Aj steny, ktoré nevidela, ju otravovali.

Starenka sa správala strašne čudne odvtedy, čo prišiel poštár s akýmsi zdrpom papiera zabaleným do ďalšieho, ale trochu menej popísaného. Stále si dávala tie svoje kusy látky do mäkkých škatúl na zips. Nekonečne dlho mlela niečo o nejakej návšteve. A najhoršie bolo, že nech Edita sedela na stene ako dlho chcela, pani ju úplne ignorovala. Editu to urážalo.

„Čo si o sebe myslíš?“ ohrnula nosom. Unavená od toľkého upútavania pozornosti si sadla na hranu postele. Zrazu zazvonil telefón a mucha skoro vyskočila z kože. Ako sa len zľakla!

„Áno... na týždeň...“ opakovala stále starká. Edita nad tým len naoko ľahostajne pokrútila hlavou. Niečo s tou osobou nie je v poriadku. Takto dlho ju ešte nikdy nenechala bez pozornosti! Toľká nehoráznosť! Toľká nespravodlivosť!

Pozorovala pani, kým sa za ňou nezabuchli hnedé vchodové dvere. Zostala v byte sama. Preletela všetky miestnosti. A ešte raz. Predsa ju tu nemohla nechať samú! Ale napriek všetkým Editiným nádejným myšlienkam a predpokladom to tak bolo. Ocitla sa v starom známom byte sama so svojím bzučaním. A vtedy jej došlo, že nech ju akokoľvek otravujú pavúky či neviditeľné steny, najviac ju otravuje, keď nemá koho otravovať.

Ema Michelčíková, 7.D

Lea a kniha rozprávok

Bola nedeľa a Lea mala narodeniny. Priala si knihy, pretože všetky, čo majú doma, už prečítala. Zo zúfalstva čítala aj kuchárky, aj keď ju najviac bavia detektívky.

Prianie sa jej splnilo. Od babičky dostala knihu, ale nebola z nej nadšená - nebola to detektívka, ale iba obyčajná rozprávková kniha. Lea nemala čo čítať, tak si večer ľahla na posteľ, otvorila obrovskú knihu (bola väčšia ako jej hlava) a začala čítať.

kapitolu s názvom 1000 motýľov:

„Bola jar a na lúke plnej kvetov kvitla krásna japonská čerešňa Sakura. Jej ružové kvety na lúke vynikali. To ale nebolo to najkrajšie na tejto lúke, keď sa pozriete do koruny stromu, uvidíte najmenej 1000 motýľov.“

Lea po minúte kniha prestala baviť. Otvorenú ju položila na kolená a na koberci uvidela lúku plnú kvetov a čerešňu. Zľakla sa a rýchlo zatvorila knihu. Lúka zmizla. Znova otvorila knihu, ale nič sa nestalo. Začala z nej čítať a lúka sa objavila. Podišla k stromu a nazrela dnu. Naozaj tam boli motýle. Spomenula si, že o chvíľu má byť večera. Zobrala knihu a zatvorila ju. No lúka bola stále na koberci. Lea nechápala, prečo nezmizla. Otvárala a zatvárala knihu, ale lúka tam stále bola. Napadlo jej ľahnúť si na posteľ, ako ležala predtým. Našťastie to fungovalo. Zhlboka si vydýchla. Mala šťastie, pretože za dverami už bola mama.

Zaklopala, otvorila dvere a oznámila: „Večera je na stole!“

„Áno, už idem, mami,“ odpovedala v rýchlosti Lea.

Po večeri si ľahla do postele. Hlavou jej preletela kopa otázok.

Ďalší deň bol pondelok, takže Lea musela ísť do školy. Hneď, keď sa vrátila domov, zamkla sa do izby, sadla si na stoličku, otvorila knihu a začala čítať. Len čo prečítala názov, v jej izbe sa objavil krokodíl. Lea v strachu skočila na posteľ, ľahla si a zatvorila knihu. Ale krokodíl bol stále v izbe. Skočila naspäť na stoličku, sadla si a zatvorila ju. Krokodíl zmizol.

Lea si sama pre seba povedala: „Už to chápem! Kde otvorím knihu, tam ju musím aj zavrieť! Ale prečo?“

Tentoraz prečítala názov o rytierovi. V izbe sa zjavil strieborný rytier. Chcela to ukázať jej mladšiemu bratovi Alexovi. Keď prišla do bratovej izby, zaskočilo ju, keď ho uvidela

nehybne sedieť a držať v ruke lego. Rýchlo zbehla dolu schodmi do kuchyne ku mame, ale ona tiež iba stála a držala nôž, akoby krájala mäso. Vybehla hore do izby, sadla si na stoličku a zavrela knihu. Lea opäť nazrela do bratovej izby. Už sa normálne hral. Dokonca aj mama krájala mäso.

Išla naspäť do izby a nahlas si zopakovala všetko, čo sa stalo: „Ja som od babičky dostala knihu, ktorá oživa, keď z nej čítam a zároveň sa vtedy aj zastaví čas. Dobré, to nie je až také zlé. Čo ak Alexovi zoberiem lego a keď sa „zobudí“, bude sa hrať so vzduchom? Mohlo by to fungovať, či nie?“

Bohužiaľ to nefungovalo. Musela lego vrátiť tam, odkiaľ ho vzala.

Vzdychla si a povedala: „Na čo mi je takáto kniha, keď si s ňou nemôžem z nikoho vystreliť?! No nič, čo v nej ešte je?“

Len čo Lea začala čítať o škriatkovi, on sa objavil a zobral jej knihu zo slovami: „Konečne po 149 dňoch som znova von z tej starej zatuchnutej knihy!“

„Ale to je moja kniha!“

„To je omyl, BOLA tvoja, ale teraz je MOJA!“ odvetil škriatok.

„Nevieš si ani predstaviť, akú má táto kniha moc,“ dodal škriatok, vyskočil z okna a utekal do lesa.

„Len pokojne,“ povedala si Lea, „prišla som asi o najmocnejšiu knihu v dejinách.“

„To nie je také zlé,“ upokojovala sa.

Zišla do kuchyne a do svojho starého, trochu ošúchaného batohu napchala čo najviac jedla, bundu, nejaké oblečenie a, samozrejme, mobil. Zatresla za sebou vchodové dvere, prešla cez rozľahlú záhradu a zabuchla aj bránku. Zhlboka sa nadýchla a vykročila do lesa. Matne si spomínala na miesto, o ktorom čítala ako o mieste, kde škriatok býval. Počas cesty po hrboľatej lesnej ceste premýšľala o tom, prečo má kniha takú moc.

Po hodine hľadania konečne našla chatrč. Potichu nazrela dnu cez rozbité okno a uvidela škriatka, ktorý číta z knihy. Vyčaroval si svojho mladšieho brata.

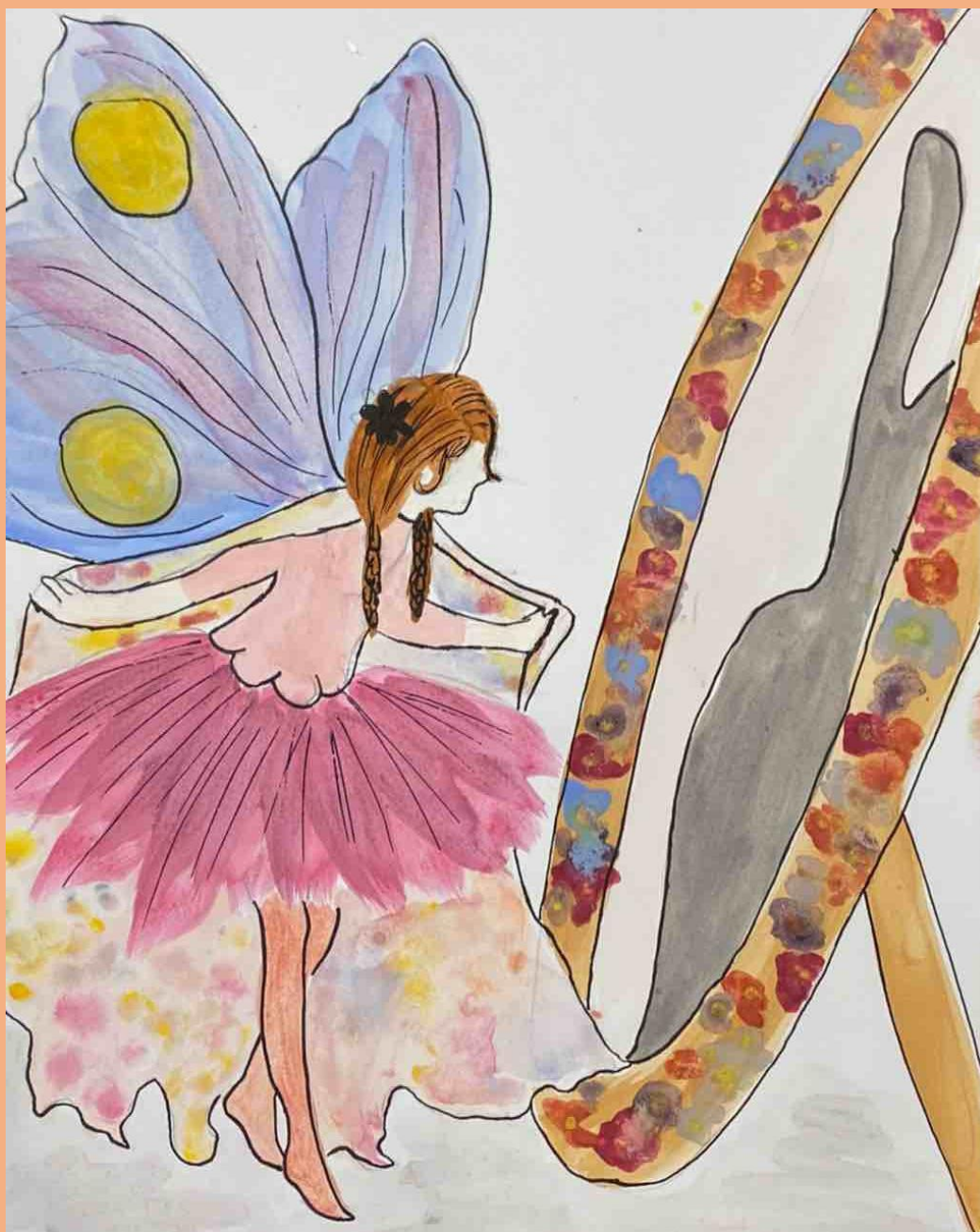
Lea drzo vošla dnu a vytrhla škriatkovi knihu z rúk. Postavila sa na škriatkovo miesto a knihu zatvorila. Jeho brat sa znova ocitol v knihe. Lea si ani nevšimla, že škriatok sedí smutný na posteli. Rýchlo otvorila dvere a bežala domov.

Doma cela zadýchaná a vyhladovaná (cestou nič nezjedla) odložila všetky veci na svoje miesto a utekala do izby. Sadla si na stoličku a knihu otvorila a zatvorila. Zavolala mame, aby sa uistila, že čas beží normálne.

„Úf,“ vydýchla si, „znova je všetko v poriadku.“

Knihu odložila na pôjd a odvtedy z nej už nikto nikdy nič neprečítal.

Dáša Lipovská, 8.C

Ilustrácia: Sofia Dolinská, 7.D

Poviedky

Niekde v New Yorku

Bola už noc, keď som ju uložila do postele. Pootvorila som okno, aby dnu vníkol čerstvý vzduch. Keď som vychádzala z izby, počula som, ako sa jej nežný hlások opýtal: „Už odchádzaš?“

Otočila som hlavu a videla som, ako sa jej modré oči ligotali v mesačnom svite.

Nevedela som, čo odpovedať. Pozerala sa na mňa, akoby som urobila niečo nemorálne.

Hornými zubami som si zahryzla do spodnej pery a rýchlo som premýšľala, čo poviem.

„Na zajtra mám veľa práce.“

Neklamala som, no mohla som si vymyslieť niečo lepšie.

Sarah spadli viečka a hlavu si položila na vankúš.

„Tak teda zajtra o siedmej?“ do očí sa mi nahrnuli slzy a ledva som to povedala.

„Mhm,“ Sarah niečo zamrmlala, no nič som nepočula. Dvere som nechala pootvorené a vyšla von. Bola zima a ja som mala kabát ani nie po zem, topánky po členky a nohavice. Ani čiapku, ani šál, ani rukavice. Nemala som auto, preto som domov cestovala metrom, no stanica bola ďalej a ani autobusy o takomto čase nebolo vidieť. Skoro každý jeden deň som sa musela dopraviť až zo Soho do Harlemu. Bola som to stále ja, ktorá chodievala za tou druhou. Sarah u mňa bola naposledy, keď som si zlomila nohu a nikam som nemohla ísť. Aspoň tak si to pamätám ja.

Niežeby mi to nejako prekážalo, no viete si predstaviť cestovať každý deň dvadsať minút tam aj späť? Musím priznať, že niekedy som tam prespala. Asi šesťkrát. No aj tak som bola rada, že mám niekoho, za kým sa oplatí chodiť.

Keď som prišla domov, bolo pol jednej. Išla som ti rovno ľahnúť. Ani som si neumyla zuby.

Ráno som sa cítila, akoby ma prešiel vlak. V noci som nespala. Bolo mi teplo a na toaletu som išla minimálne trikrát. Aj košeľu na spanie som si musela prezliecť a k tomu môj matrac nebol vôbec pohodlný, preto som si išla ľahnúť na pohovku, ktorá bola ešte tvrdšia.

Môj hnedý budík, ktorý som dostala od svojho otca na Vianoce, mi zazvonil o šiestej. Práca mi začína o ôsmej, no pripravovanie mi trvá aj hodinu.

Hneď, keď som sa zobudila, otvorila som okno a nadýchla som sa príjemného studeného vzduchu. K oknu som prisunula malý stolík a naň som položila zázvorový čaj, ktorý som si urobila s kúskom citrónu, popolník, balík cigariet a zapaľovač, ktorý mi kúpil môj brat, keď bol v Nórsku.

Čaj som pila pomaly, pretože bol horúci a intenzívne ostrá para mi vchádzala do očí.

Prázdnu šálku som nechala v dreze, pripravila som si svoju koženú aktovku a oblečenie som nechala na svoju náladu.

V práci som sa pravdupovediac cítila najlepšie. Módna ilustrátorka som chcela byť od svojich desiatich. Moja práca bola moje hobby, preto aj počas víkendov som niekedy načrtla pár modelov, ktoré sa hodili do práce. Moja práca bola zábavná, no náročná. Niekedy som pracovala až do hlbokej noci a to som ešte ani nevstávala z pracovnej stoličky. Občas sa na mňa Sarah dokonca nahnevala, pretože som prišla neskoro na večeru, ktorú sa snažila pripraviť čo najlepšie. Každého to vie nazlostiť.

Dnes som odišla z práce skôr, asi tak o pol piatej, pretože som sa prihlásila na jogu. K športom nemám žiadny vzťah, no joga bola podľa mňa niečo úplne iné. Hneď z jogy som sa ponáhľala domov, aby som sa prezliekla, pretože o siedmej sme mali ísť so Sarah do parku.

Cestou som sa ešte zastavila kúpiť červené víno, za ktoré som dala 35 dolárov.

Hneď po vstupe do parku som si všimla Sarah s prekríženými rukami a otráveným výrazom:

„Kde si tak dlho?“ Sarah sa postavila zo stoličky a objala ma, „je skoro štvrt' na osem.“

„Niečo som mala,“ nechcela som jej hovoriť, že som mala jogu, pretože by som nič iné, len to, ako si mám sledovať čas a aby som sa správala zodpovedne.

Sadli sme si na lavičku blízko fontány, otvorili sme víno, ktoré sme naliali do pohárov a začali sme sa rozprávať. Popri tom som si zapálila cigaretu, ktorá bola posledná v balíku.

Popadol ma pocit úzkosti.

„Tak, ako bolo v práci?“ Sarah sa spýtala po nejakej dobe, keď sme už nemali žiadnu tému na rozprávanie.

Zahasila som cigaretu a začala som rozprávať: „Nič zaujímavé... hoci dnes som išla po prvýkrát na jogu.“ Oči sa mi rozžiarili, pretože som bola šťastná, že som si našla niečo nové, čo by ma mohlo zaujímať. „Bolo to...“, nemohla som nájsť slová, preto som sa len usmiala.

„Neboj sa, o chvíľu ťa to prejde,“ Sarah si odpila z pohára a hľadela na stromy pred nami.

Pozrela som sa na ňu so zmäteným výrazom. Nič som na to nepovedala, len som si odpila z vína a začala som hľadať ďalší balík cigariet, ktorý mal byť v mojej taške. Balík som nenašla, no jedna cigareta sa mi váľala na spodku tašky. Zapálila som si ju a oprela som sa o lavičku.

„Už je neskoro,“ Sarah sa postavila, „mala by som ísť.“ Postavila som sa aj ja a dala som jej krátky bozk na líce.

Sarah nadvihla obočie ako gesto, ktoré naznačovalo odchod.

„Ja si ešte trochu posedím,“ spojila som pery dokopy, usmiala som sa a sadla som si späť na lavičku.

Sarah ma chytila za rameno a odišla.

O pár minút som odišla aj ja. Fľašu od vína som vyhodila do koša, balík cigariet tiež a zamierila som domov.

Po ceste domov mi chodili rôzne myšlienky, ako napríklad, že mrhať mojím cenným časom so Sarah nebolo to najlepšie. Vôbec ma nepoznala, a to sme sa už poznali vyše roka. Nevedela, ako ma podporiť, sťažovala sa a neustále, keď sme sa hádali, zhadzovala vinu na mňa.

Potom mi preskočila hlavou myšlienka, že nemôžem prerušiť náš kontakt, pretože ju mám natoľko rada, že neviem spôsobiť, aby sa len tak vytratila z môjho života.

Keď som prišla domov, vyzula som si topánky a zavesila som si kabát na vešiak.

Po vstupe do izby som vysunula zásuvku a začala som hľadať ďalší balík cigariet.

Trvalo mi desať minút, kým som ich našla.

Otvorila som okno dokorán, oprela som sa o parapetu, zapálila som si cigaretu a pozorovala nočný život New Yorku.

Elie Ivančová, 9.A

Ilustrácia: Salome Ovšáková, 6.B

Akoby to bola skutočnosť

Plavil som sa tridsať dní na oceáne priezračnom ako to najčistejšie sklo. Čistejší oceán som ešte nikdy nevidel. Mohol som vidieť rôzne druhy rýb rôznych druhov farieb. Oranžové, žlté, zelené aj fialové, veľké až obrovské, malé až drobné, mäsožravé aj bylinožravé. V mori neboli len ryby, ale aj koralý a vodné rastliny a riasy zelené ako čerstvo pokosená tráva. Sypký piesok na spodku a takisto aj mušle, ktoré vytvárali obrazce akoby namaľované na čisto bielom plátne. Obrazy vytvárali aj biele oblaky nado mnou. Niekedy boli sivé až čierne, keď sa nahrnula búrka, ktorá minule skoro rozbila moju jedinú drahocennú loď, na ktorej som sa cítil v bezpečí. Raz sa privalila búrka, akú som si ani v sne nevedel predstaviť. Silno ozývajúce sa hromy akoby oblohu preťali na dve polovice. Blesky som nemohol ani spočítať. Moja loď sa kývala z jednej strany na druhú a ja s ňou. Ale od tej poslednej búrky neprišla ani jedna. Každý deň bol krajší a krajší. Slnko žlté svietilo vysoko nado mnou. Nemal som žiadnu pokrývku hlavy, takže som si musel dávať pozor, aby som nedostal úpal. Síce ma trochu spálilo, a keď som sa dotkol spálenín, tak

veľmi štípali, že som skoro omdlel od bolesti, ktorá bola skutočná. Slaná voda to robila ešte horším. Malé vlny mi nadhadzovali loď a tak drobné skoro až neviditeľné kvapky vody mi vystrekovali na ramená, ruky a stehná. Ako v pekle.

Ako som sa plavil a rozmýšľal nad životom, hladný, len s jedným párom dlhých nohavíc, čiernym tričkom s krátkymi rukávami, ponožkami pod kolená a jedným párom vojenských topánok, uvedomil som si, že byť sám je vlastne dobré. Aspoň prvých päť dní. Potom som sa začal cítiť osamelý. Žiadna loď, lietadlo, ktoré by si ma bolo všimlo, či iný stroskotanec. Bolo tu pár lietadiel, ktoré prešli okolo, no nevšimli si ma. Ako by aj mohli. Odvtedy mi začalo byť všetko jedno. Neveril som, že by niekto mohol pre mňa skutočne prísť. Samovražda by bolo múdre rozhodnutie.

Najlepšie by bolo utopenie. Nedokázal som to. Nejaká malá, možno aj tá najmenšia časť vo mne, verila, že niekto sa predsa len ukáže. Prechádzali dni, no nikto neprichádzal. O dva dni neskôr som ležal na mojej drevenej, ťažko postavenej loďke a trávil čas premýšľaním, ako by som sa odtiaľto mohol dostať. Na nič som neprišiel. Oceán všade navôkol, ani jedna žijúca ľudská bytosť okrem mňa.

Prestal som premýšľať o živote a samovraždách, pretože ma to privádzalo do šialenstva. Dokonca som sa musel začať rozprávať sám so sebou. Kebyže tam bol niekto so mnou, myslel by si, že som blázon. Najviac času som si len tak pospevoval. Bolo to lepšie ako sa rozprávať sám so sebou. No aj tak každé ráno som sa spýtal ako sa mám. Najčastejšia otázka bola: Čo by som si dal pod zub? Už mi to trochu liezlo na nervy, no hlad som nikdy nezahasil. Snažil som sa loviť ryby. Bodaj by bolo niečo iné v mori ako len ony. Nemal som žiadnu návnadu. Dokonca ani udicu, na ktorú by som ich mohol chytať. Voda nebola žiadna až na slanú. Zo slanej vody ma bolelo hrdlo a zakaždým mi prichádzalo zle. Poslednú kvapku z fľaše neslanej vody som vypil na štvrtý deň. Plánoval som vypiť posledný glg na piaty deň, ale kvôli veľkým horúčavam som to nevydržal. Za deň som sa napil slanej vody z mojich dlaní len štyrikrát. Aj keď boli horúčavy, nebol som vôbec smädný. A už vôbec som nemal chuť na vodu z oceána, ktorá bola slanšia ako snežná cesta posypaná soľou.

Okrem vracania zo slanej vody boli momenty, keď mi išlo o život.

Pamätám si, že v jeden teplý deň, som mal ruky vystrčené z lode smerujúce rovno do oceána a hlavu položenú na okraji loďky. Nič netušiaci som sa snažil zazrieť dno, keď sa na mňa nečakane vrhol žralok veľkosti mojej loďky. Bolo to ako v najhoršej nočnej more. Ihneď som zobral veslá a začal búchať žraloka po hlave, no jedno veslo sa dostalo do čelusti žraloka a veslu bolo koniec. Ostalo mi len jedno veslo. Začal som ho trepať o jeho hlavu. Postupne z vesla ubúdalo. Veď čo zmôže šesťnásťročný chlapec s jedným dreveným veslom proti žralokovi, ktorý mal určite aspoň sto ostrých zubov?

Stále som ho búchal po hlave až sa žralok prestal hýbať. Cítil som, že pri mne stálo víťazstvo. Zízal som naňho aspoň desať minút, potom som sa spamätal a išiel ho naložiť na loď. Razom som zazrel, ako sa chvost žraloka mihol. Pre istotu som počkal ešte 5 minút, keby sa náhodou prebudil a začal znova útočiť. Vytiahol som ho z vody a umiestnil pod jednu z lavičiek na loďke.

Na večeru som si odrezal kúsok surového mäsa. Pravdupovediac to nebolo až také zlé, ako som si myslel. Bolo to, ako žuvať veľmi starú žuvačku. Po dojedení som mal suchý pocit v ústach. Môj jazyk začal trnúť, ďasná som si necítil a na zuboch som mal zvláštny slizký povlak. Potreboval som sa napiť vody. Ponoril som ruky do vody a cítil som, ako ma za ne niečo chytilo. Rýchlo som ich vytiahol z vody von a s vystrašeným pohľadom uvidel malú rybu s veľkými ostrými zubami ako ihly zahryznutú do mojich rúk. Jednu ruku som bolestivo vytiahol z úst ryby, schytil som polovicu zlomeného vesla a buchol som ju s celou silou. Ryba sa držala ako kliešť, no ja som ju búchal a búchal, až kým sa nepustila. Moja ruka vyzerala hrozne. Hlboké diery vyplňala krv, ktorá z nich vytekala. Zúfalo som hľadal šatku na obmotanie, no nič som nenašiel. Moje ruky vyzerali čoraz horšie a horšie, ale tá bolesť bola na nevydržanie. Videl som ako sa mi moja pokožka na rukách pomaly mení na modrú až fialovú farbu. Mäso mi začalo odpadávať z prstov...

Prebudil som sa v mojej modrej izbe polepenej nálepkami v tvare planét. Zo strachom som nazrel z okna a videl svojho otca zhrňať sneh z cesty. Opatrne som vstal z postele, prehodil sa z pyžama do uniformy, odhryzol si z hrianky a vyšiel von. Otec mi zakýval a ja som nastúpil do auta, pretože bol znova pondelok.

Elie Ivančová, 9.A

Ilustrácia: Elena Miženková, 9.C

Duchovná próza

Miškov medvedík

Keď bol Miško malý, často sa hral s plyšovými hračkami.

Avšak, najradšej mal malého a mäkučkého medvedíka Sniežika, ktorý mal drobné natrhnuté uško a večný úsmev na tvári. Trávil s ním každú voľnú chvíľu. Ale ako každý vie, deti sa s hračkami prestanú hrať a časom zabudnú, aké boli pre nich dôležité. Miško sa prestal hrať s medvedíkom už dávno. Teraz ho baví počítač. Sniežik sedí na zaprášenej poličke s ostatnými hračkami, ktoré Miška kedysi zaujímali.

„Miško, je čas ísť do školy!“ budí Miška jeho mamka. Miško sa zobudí a hneď sa ženie vyčistiť si zuby.

Mamka mu prinesie na stôl chlebíčky so šunkou a syrom a zakričí: „Miško, vezmi si desiatu, máš ju na stole!!!“

„Hmmm, nestihnem do školy!“ odpovie mamke Miško, keď vojde do kuchyne.

A už je preč.

Miško rýchlo beží a čo nevidí – cesta je plná áut. Všetci na seba trúbia, semaforey nefungujú, hotová katastrofa!

Nakoniec musel ísť druhou cestou, ktorá je dlhšia. Keď prechádzal okolo križovatky, všimol si veľký červený nápis: DETSKÝ DOMOV. Miško sa zahľadel do diaľky a zamyslel sa. Vtom zbadal za oknom detského domova malé smutné dievčatko. Prišlo mu ho ľúto. Zakýval mu. Ona iba sklonila hlávku a dívala sa inam.

Na druhý deň sa ponáhlal do školy a ani si nevšimol, že tam opäť stála. Sama a smutná.

O deň sa po ceste do školy zastavil pod oknami a zbadal ju. Ukázal jej svoju kľúčenku, ale neusmiala sa.

Ďalšie ráno si ju všimol hneď. Zamával jej a kľúčenkou v tvare futbalovej lopty kreslil obrazy na tmavej stene vedľajšieho domu. Zaujalo ju to. Dívala sa svojimi malými smutnými očkami a na chvíľu sa usmiala.

Miško sa opýtal: „Kde máš svoju obľúbenú hračku?“

„Nemám“, odpovedala so žiaľom v hlase.

V ten deň, keď sa Miško poobede vrátil domov zo školy, veľa premýšľal. Zháňal krabicu. Malú. Nie väčšiu ako jeho hračky. Čosi do nej zabalil, vložil tam lístok a navrch napísal: MALÉ SMUTNÉ DIEVČATKO Z TRETEJ IZBY NA ŠTVRTOM POSCHODÍ DETSKÉHO DOMOVA.

Ráno jej znovu zakýval a vošiel do bráničky detského domova. Pri schodoch nechal malý balíček.

Po ceste zo školy sa díval do okien, ale nik tam nebol.

Nasledujúce ráno bolo čarovné. Stála pri okne so Sniežikom v rúčkach a tým najšťastnejším úsmevom.

Viete, čo bolo napísané na lístku v krabici s macíkom Sniežikom?

Ahoj, malá a smutná! Keď som bol malý ja, rád som sa hral s plyšákmi. Toto bol môj najväčší kamarát. Bol by som rád, aby Ti bol takým verným kamarátom ako mne. A aby si sa už nikdy necítila sama a smutná.

Zoja Zuzana Mertová, 5.C

Za dverami je Zem

„Aha, takže toto je svet,“ rozhladla som sa, „je akýsi tmavý. Ale niekoho vidím! To bude môj brat. Je pekný, ryšavý. A moje dve sestry: jedna biela a jedna sivá s bielym fľakom pri oku. A tamto je mama. Biela ako moja sestra. Má nejaký fľak... nevidím. Je tu tma. Ach... som unavená.... zatvárajú sa mi oči.“

Vyhrievala som sa na parapete. Slnko mi sfarbovalo čiernu sršť do striebista. Slnko som mala rada, Bolo teplé.

„Už viem, čo je to slnko,“ spokojne som sa usmiala, „nie som to hlúpe mača, ako predtým. A viem aj, kde bývam. V Stodole, tam som sa aj narodila. Mojich mačacích súrodencov si vzali do rôznych rodín, no mňa nik nechcel. Vraj preto, lebo som čierna, a to prináša smolu. Nepovedala by som. Podľa mňa mám v živote dosť šťastia. Keď nerátam susedstvo s chlapcami, čo bývajú na Rohu. Stále do mňa zapárajú a niekedy, keď si nedám pozor, do mňa aj kopnú! To je nehoráznosť!“ až sa mi pri tej spomienke naježil kožuštek. Dôkladne som si ho pooblizovala, aby bol zas pekný. Popoludnie prešlo ako voda a začalo sa zvečerovať. Práve som sa chystala na krátku prechádzku, zrazu však moje uši zachytili akýsi zvuk.

„Ach nie! Musia tie chlapčiská prísť práve v takýto prekrásny večer?“ uľavila som si a zoskočila som z parapetu do Stodoly na slamník a prikrčila sa za vrecami obilia. Lahla som si a nastražila uši.

„Pozrite sa, čo mám!“ vykrikol jeden. Vybral z vrecka akúsi škatuľku. Podľa mňa na nej nebolo nič zaujímavé, no ostatní chlapci zborovo zhíkli. Všetci sa okolo neho zhákli.

„To bude dnes zábava!“ zasmial sa ten najbližšie pri dverách.

„Ale čo s tým?“ zapochyboval iný.

„Musíme nájsť niečo, na čom tie zápalky vyskúšame“ navrhol prvý.

„Ako nájsť?“ nadvihol obočie najstarší chlapec, „veď rovno pred nami stojí stodola v stave na zrútenie!“ vytrhol prvému chlapcovi zápalky z ruky a otvoril ich.

Nepokojne som sa pomrvila. Ich slová nezneli veľmi príjemne, aj keď som nevedela, čo sú „zápalky“.

Roztriasla som sa. V chlade Stodoly mi začala byť zima. Ale zrazu sa príjemne oteplilo, akoby vonku nesvietilo jedno Slnko, ale rovno tri. So záhadným teplom prišiel aj neznámy

zápach. Celú Stodolu zaplavila hmla. Plevy, ktoré pokrývali podlahu, sa pod mojimi labkami premenili na žeravé uhlíky. Dezorientovaná náhlymi zmenami som chcela vyskočiť na slamník, no pristála som na niečom mäkkým. Zajačalo to a pohlo sa. Bol to jeden z chlapcov. Zhodil ma zo seba a zahrešil. Pozviechala som sa na nohy, no nebola som dosť rýchla na únik. Chlapec do mňa kopol. Zakričala som od bolesti a odletela dobrých pár metrov.

„Chod' do pekla!“ zvrieskol na mňa. Pochopila som, že bude lepšie ustúpiť. Stiahla som chvost a vybehla otvorenými dverami.

Vonku ma čakal chladivý vánok a mokrá tráva. Bola to príjemná zmena oproti tomu, čo som zažila vo vnútri. Ešte raz som sa pozrela na Stodolu. Strecha zmizla a vyskakovali z nej akési červenožlté jazyky. Odvrátila som od nej zrak a krívajúc sa vybrala k lesu. Slnko zmizlo za horizont, obloha sa na mieste jeho pádu sfarbila dočervena a pripomínala horúce jazyky v Stodole. Chladivý vánok sa zmenil na studený vetrisko a aj vlhká tráva sa zdala o čosi mokrejšia. Tieni sa začali predlžovať. Striaslo ma. V Lese bolo omnoho chladnejšie, tmavšie a ponurejšie ako v Stodole. Uzimená som si ľahla pod spodné konáre košatého smreka a zaspala studeným spánkom.

Ráno mi čosi mokré dopadlo na ňufák. Vystrčila som spod konára labku, ale zas som ju stiahla. Brrrrrr... pršalo. Nemala som rada vodu. A rozhodne nie takú, čo padala dolu z neba. Zaškvrkalo mi v bruchu. Ešte to mi chýbalo! Mala som toho už dosť. Bola som unavená, premočená, hladná, uzimená a všetko ma bolelo. Schúlila som sa čo najbližšie ku kmeňu a... rozplakala sa.

Po chvíli sa ku mne načiahla akási ruka. Najprv som sa zľakla, že to sú chlapci a chcela som uhnúť, no nevládala som. K jednej ruke sa pridala druhá a zdvihli ma zo zeme.

„Neboj sa, u nás budeš v bezpečí,“ povedal čísi hlas, „budem ťa volať Glória.“ Vzápätí ma prikrylo niečo mäkké a teplé a ja som sa opäť cítila ako malé mačiatko. Zaspala som.

Zobudila som sa hladná, no rovno pred nosom som našla misku s mliekom. Schuť som sa napila a ponatľahovala sa. Srst' som mala čistú a bruško plné. Čo viac som si mohla priať? Podišiel ku mne akýsi muž v hnedých šatách a pohladil ma po chrbte. Spokojne som sa mu obtrela o nohy. Zasmial sa a odišiel s mojou prázdnu miskou.

„Ešte mi tu chýba niekto, s kým by som sa mohla porozprávať...“

„Ehm ehm“ ozvalo sa z kúta. Vyvalila som oči. Na modrej deke ležal sivý kocúr. Mal privreté oči a tváril sa, že je tu doma.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa ma stareckým hlasom.

„Moje meno je Glória, ak sa nemýlim“ odvetila som.

„Ja som Mojžiš,“ predstavil sa kocúr, „odkiaľ prichádzaš?“

„Z Pekla“ odpovedala som s istotou. Mojžišovi sa zježili všetky chĺpky.

„Z pekla? Vieš vôbec, ako to tam vyzerá?“

„A ty vieš?“ vrátila som mu to. Mojžiš vypál hrud' a slávnostne predniesol:

„Je napísané: on vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. V ruke má vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.“ odpovedal mi. Spokojne som prikývla. Všetko sedelo. Stodola, plevy, obilie aj neuhasiteľný oheň.

„Ako vravím. Z Pekla!“ Zadívala som sa naňho. Vtedy som si niečo všimla.

„Veď ty máš len jedno oko!“ zvrieskla som. A naozaj. Mojžiš nemal dve sivé starecké oči, ale len jedno.

„Áno,“ pritakal, „lebo, ako hovorí Sväté písmo, ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho a odhod' za seba. Je lepšie vojsť do života s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do ohnivého pekla,“ citoval Mojžiš.

„Čudné,“ zhodnotila som, „a kam som sa to vlastne dostala?“

„Si v kláštore,“ spokojne sa usmial kocúr, „a teraz už poď, lebo zmeškáme ranné chvály!“

„Zmeškáme čo?“ nechápala som, no Mojžiš neodpovedal, len ma viedol dlhými chodbami a celú cestu si popod nos niečo šomral. Zastavili sme sa pri veľkých dubových dverách, spoza ktorých sa ozývali čiesi hlasy. Prekĺzla som za Mojžišom cez škáru. Ocítla som sa v obrovskej miestnosti s farebným klenutým stropom. Na každom rohu stál nehybný človek a bolo tam plno stoličiek. Na stoličkách sedelo mnoho rovnakých mužov ako ten, čo mi dal mlieko.

„To sú mnísi“ šepol mi do ucha Mojžiš. Zrazu sa jeden z nich postavil a na celý kostol zaspieval moje meno:

„Gloria in excelsis Deo!“

Som mačka domáca, alebo skôr kláštorná, volám sa Glória, ale moje celé meno je Gloria in excelsis Deo a žijem v Nebi. Mojžiš si síce tvrdí, že je to kláštor, no ja viem svoje.

Raz mi povedal: „Boh stvoril nebo a peklo. Nebo je dobré a peklo zlé.“

V Pekle už som bola a v Nebi som teraz. Veď kedy mi bolo lepšie ako v tejto chvíli? Mám tu teplý peliešok, stravu a aj kamaráta. Jediný problém je, že je to tu trochu malé. Aj by som sa pozrela za múry kláštora, no Mojžiš mi to stále prísne zakazuje.

„Glória!“ zvolal na mňa Mojžiš.

„Čo sa stalo?“ opýtala som sa prekvapene. Mojžiš za ten čas, čo som bola tu, poriadne zostarol. Jedno oko už niekedy ledva držal otvorené a chvost neniesol pekne hrdo vztýčený, ale ťahal ho po zemi.

„Mních Simeon, ten čo sa o nás staral, on... odišiel.“

„Odišiel? A kam? Idem za ním!“ vyskočila som na rovné nohy.

„Opovážila by si sa ísť za múry kláštora! Tu si v bezpečí.“

„Ale...“ chcela som protirečiť, no kocúr ma nenechal dopovedať.

„Pod... pôjdeme sa s ním rozlúčiť.“

„Takže on ešte neodišiel?“ opýtala som sa, no Mojžiš neodpovedal. Navzdory svojmu veku sa rozbehol a ja za ním. Bežali sme po dobre známych chodbách, až do malej Simeonovej izby. Ležal na posteli. Mal zatvorené oči.

„Veď je tu!“ zamračene som si ho prezerala.

„Nie, nemyslel som to tak, „ Mojžiš sa na mňa unavene pozrel, „on odišiel do neba. Navždy. A ja za ním tiež onedlho poputujem.“

„Ako mohol odísť z Neba do neba?“ nešlo mi do hlavy.

„Nie z neba do neba. Ale zo Zeme do neba.“

„Tak počkať,“ zarazila som sa, „ aká Zem? O Zemi si mi nerozprával. Je iba Nebo a Peklo.“

„To je dlhý príbeh,“ Mojžiš si unavene ľahol k Simeonovým nohám. Potichu zívól.

„Nebo je nádherné...“ začal, opäť zívól a zaklipkal jedným okom, „je skrátka... úžasné... a mám pocit, že ho už trochu aj vidím...“ položil si hlavu na predné labky a zaspal. Aj mňa jeho slová uspávali a o chvíľu som zavrela oči.

Prebudil ma ruch. Mnísi pobehovali hore – dolu, nosili kvety, sviečky, niektorí sa potichu modlili.

„Spolu žili, spolu aj odišli“ povedal potichu jeden z mníchov. Pochopila som, že Mojžiš včera zaspal tak, ako Simeon. Mnísi pomaly odchádzali do kostola, nakoniec som zostala v izbe sama. Nešla som za ostatnými, ako som to robievala s Mojžišom. Vybrala som sa opačným smerom k dverám, cez ktoré ma Simeon prvýkrát priniesol do Neba. Veľmi ma prekvapilo, keď som zistila, že sú pootvorené. Rozhliadla som sa. Predo mnou sa rozprestierali hory, lesy a pár malých fliačikov, v ktorých som podľa Mojžišových opisov spoznala dediny a mestá. Všade bolo plno vôní, farieb a zvukov. Omnoho viac, ako v kláštornej záhrade. Zrazu za mojím chrbtom zaznelo známe:

„Gloria in excelsis Deo!“

Už ma hľadajú, pomyslela som si. Mohla som sa vrátiť, no už som bola pevne rozhodnutá. Nie že by mi tam bolo zle, ale mala som svoje plány.

„Peklo som už zažila, Nebo tiež... Teraz chcem vidieť, ako vyzerá Zem.“

Ema Michelčíková, 7.D

Ilustrácia: barbora Petrušová, 7.D

Nereálna realita

„Prečo vlastne pijeme kávu, keď k tomu, čomu hovoríme život, netreba jesť, ani piť?“ spýtal sa Marcus.

„Konzumujeme potraviny pre vlastné potešenie,“ odpovedal mu Matteo.

Marcus vstal a pozrel von oknom. Jeho jediná povinnosť bola filozofovať a klásť si otázky. Prešlo necelých 25 dní, odkedy ho vytiahli z vlaku, ale bol taký zvedavý, že sa dozvedel takmer všetko.

„Čo robíš?“ spýtal sa Matteo, „Môžem dopiť tvoju kávu?“

„V pohode, už asi pôjdem, čaká ma práca.“

Marcus odišiel z terasy a vybral sa na jediné miesto, kde nikto nechodil, a ktoré miloval. Potom, čo zomrel, si na veľa vecí nevedel spomenúť. Smrť si jednoznačne pamätal. Zo spomienky na streľbu a krik a sa striasol.

„Blíži sa búrka,“ pomyslel si, „mal som sa lepšie obliecť.“

Sadol si k útesu a lenivým pohybom sklonil hlavu. Ničota. Presne to videl každý deň. Dnešok nebol výnimkou. Ich miesto sa vznášalo. Vedel, že to nie je život, lebo keby bol, cítil by zdola nepríjemnú atmosféru. Ale predsa na tom bolo niečo abstraktné.

„Je celý vlakový systém fungovanie posmrtného života? Stvoril to Boh? Prečo sa طيبة, z Jemenu, čo spadla dole, nevrátila? Môže to byť druhá fáza života? Ak áno, aká bude tretia? Nebo? Peklo?“

Najbližšie známky civilizácie boli dva domčeky a malá farma, kde majiteľ pestoval jahody. Nič nezvyčajné. Niekomu chutili jahody. Marcus si ich chuť vôbec nepamätal

Do Kanady ich iba zriedka dovážali do lokálneho supermarketu z Európy.

„Vzchop sa!“ povedal si nahlas, „máš uvažovať o nezodpovedateľných otázkach, nie o jahodách!“ Niečo mu prišlo na um. Dal si dve a dve dohromady, a o päť sekúnd utekal za Alanom. Uvidel ho pri stanici. Alan bol nesympatický 16 ročný chlapec. Bol úplne prvý, kto vypadol z vlaku.

„Alan, počkaj,“ Marcus si vydýchol a zasýpal od vyčerpania, „Počúvaj ma, na niečo som prišiel. Jahody.“

Alan so zmäteným výrazom v tvári povedal: „Jahody?“

„Áno, jahody. Kde ich môžeme pestovať? Presne tak, na Zemi. Kde sú búrky s primeranými zrážkami? Na Zemi. Kde máš pitnú vodu a jedlé jedlo? Na Plute asi nie.“

Alan zdvihol obočie.

„Kde sa ti vznáša pôda, nepriberáš aj keď sa pcháš jedlom od rána do večera a spomínaš na svoju smrť? Určite nie na Zemi. A ako vieš, že voda, ktorú pijeme, je pitná?“

Marcus podráždene vzdychol. Ako to, že mu to nedochádza?

„Alan, počúvaj, bude pršať, naprší na jahody, a ony vyrastú. Vyrastú, lebo rástli aj predtým, vyrastú, lebo majú živiny. Nepripomína ti to niečo?“

Alan pozeral do prázdna.

„Neviem ako tebe, ale jahody, ktoré konzumujeme, mi pripadajú príliš živé na to, aby boli klamstvo. Príliš živé. Ako myslíš, že sa sem dostali?“

Alan stále mlčal. Bolo vidno, že uvažuje.

„Mám dve teórie. Môže to byť chyba v náboženskom systéme. V Kanade sme sa učili veľa o náboženstve.

Boh možno chcel vyhladiť ľudí, lebo ich bolo príliš veľa, chcel nájsť niekoho, kto vytvorí novú generáciu. Nás. Nechal nám schopnosti, ktoré nám zrejme nechcel dať... Je to možné, nemáme dôkazy o tom, že žijeme, aj keď cítime prítomnosť okolia.“

Alan stále nemo čakal s vážnym výrazom na tvári.

„Alebo to mohlo byť vytvorené človekom. To, že sem premáva funkčný vlak, musí byť plánované. Máš vôbec poňatia, kedy si zomrel? Možno, že je rok 2186. Alan konečne prehovoril: „Máš pravdu, aj mne napadlo podobné vysvetlenie. Škoda, mali sme presvedčiť aspoň desiatich ďalších, aby sa stali filozofmi. Dvadsať by zvládli ostatné činnosti,“ odmlčal sa, „podľa mňa, niečo ti ukážem.“

Marcus za ním sotva stačil. Občas si hovoril, odkiaľ majú Briti také silné nohy. Prišli k tunelu.

„Vieš čo je na konci?“

Marcus pokrútil hlavou.

„Nič. Je to asi nekonečné alebo čo. Chceš vedieť, čo je za tými koľajnicami?“ otočil sa a ukázal na druhú stranu, smerom k hmle. „Nemám poňatia, ale po neúspešnej výprave v tuneli, sme sa nepokúšali o druhú. Nasleduj ma.“

Alan bežal smerom k útesu. Keď tam dobehli, zistili, že je za nimi asi päť ľudí. Alan sa postavil nebezpečne blízko okraja.

„Marcus, vieš, čo som si začal hovoriť asi týždeň potom, čo som vypadol z vlaku? Cogito ergo sum,“ mierne sa usmial, „ďakujem za pripomenutie významu.“ Pozrel sa dole. „Povedz mi štyri dôvody, prečo by som nemal skočiť.“

Marcus nebol schopný rozprávať.

„Som si istý, že ak chceme prekročiť naše hranice, a zistiť čo sa naozaj deje, musíme prekročiť naše hranice aj fyzicky.“

Alan skočil.

Marcus tomu nemohol uveriť. Ale vedel to pochopiť. Pochopil to. Marcus skočil tiež.

V budúcnosti pochopíte, prečo sme to urobili. - stálo v správe, ktorú Marcus videl na dne. Ale on to už chápal.

Andrej Hrabovecký, 7.D

Ilustrácia: Elie Ivančová, 9.A

Myseľ hýbe hmotou

Bolo poludnie. Jack cítil vo vzduchu napätie. Malo sa to začať. Bol jeden z najlepších mladých čarodejníkov, ale teraz stál na čele. Nebol veľmi skúsený. A čo viac, proti nemu stáli čierni mágovia, ktorí sa nezastavili pred ničím a ľudský život bol pre nich menej ako kýchnutie.

Jack sa o svoj život nesmierne bál. Ale vojna je vojna. Stáli v pozore.

Začul ohlušujúce trúbenie. Spoza horizontu sa vyvalila celá armáda. Neboli to mágovia, ale Jack ich nevedel z diaľky rozpoznať.

„Iba prvá vlna. Kapitán, pripravte delá,” rozkázal.

Kapitán bol statný skúsený muž, ktorý mal počúvať Jackove rozkazy, aj keď si Jack myslel, že skôr on by mal počúvať kapitána.

„Pane, je ich príliš veľa... Neviem, či sa ubránime,” povedal kapitán.

„Budeme musieť,” vzdychol si Jack, „pripravte sa!”

Je to tu. Počul bojový pokrik súperov.

Kapitán prehovoril k vojsku: „Buďte silní. Je ich veľa a bude to ťažké, ale ak zvíťazíme, budeme oslavovaní a posunieme krajinu ďalej. Bojujte za ňu, bojujte za svoje ženy a deti.”

Ozval sa rev. Jack išiel napred s ostatnými čarodejníkmi a za nimi kráčala pechota.

Keď sa dostal bližšie, uvedomil si, čo sú to za vojaci. Boli to ohavní dvojmetrový trollovia.

„Na nich!” zvolal.

Jack počul ako ťaťahujú tetivy. Zazrel obrovský mrak šípov. Všade vytryskla krv. Počul mučivé výkriky. Našťastie sa stihol ukryť pod štít. Priskočil k najbližšiemu trollovi a prepichol ho. Troll zreval od bolesti. Ďalší sa po ňom zahnal mečom. Jack sa skrčil a rozrezal mu brucho. Otočil. Všetci bojovali, ale nedokázali sa ubrániť presile. Zozadu k nemu priskočil ďalší tvor. Nebol pripravený, ale stihol vykúzliť hada, ktorý sa zahryzol trollovi do nohy. Vtom uvidel obrovskú lietajúcu príšeru. Bola ako drak, celá čierna s dotrhanými krídlami. Potvora vydala dlhý piskľavý tón. Trhal uši. Potom celé jej hrdlo sčervenelo a vypálilo obrovskú ohnivú guľu. Smerovala priamo na neho. Jack sa snažil vykúzliť štít, ale bol na ňu príliš slabý. Začul výbuch a spadol. Potom sa mu všetko začalo zdať vzdialené a tiché. Nakoniec sa mu pred očami zatmelo.

Otvoril oči. Poobzeral sa. Zistil, že je na úplne inom mieste.

„Kde to som? V pekle, nebi?“

Poprechádzal sa okolo, nahliadol do kríkov, ale nikde ani známka po živote. Bol na ostrove, ktorý vyzeral ako obrovský útes, ale keď sa pozrel, čo je za jeho okrajom, uvidel len priepasť. Desivý pohľad. Vrátil sa späť do stredu. Nebol vôbec vyčerpaný. Nevedel, prečo. Pred chvíľou išiel do boja, ale nemal ani najmenšie škrabnutie. Niečo nesedelo. Ľahol si na zem a rozmýšľal.

Začul dupot nôh. Obzrel sa a uvidel, ako sa na neho valí obrovské monštrum. Jack vyskočil na rovné nohy a snažil sa čarovať. Aj keď nemal svoju palicu, vedel, že ju na čarovanie nepotrebuje. Vyslovil zaklínadlo.

Nič sa nestalo. Pokúsil sa o to ešte raz. Znova nič.

Najlepšie, čo mohol urobiť, bolo utekať. A to spravil.

Príšera bola rýchlejšia. Jackovi skrsol v hlave nápad. Utekal ku kraju. Príšera ho už dobiehala. Doslova cítil jej zatuchnutý dych na krku. Na kraji uskočil. Ohava sa snažila skočiť za ním, ale pri veľkej rýchlosti nedokázala zabrzdiť a zrútila sa dolu. Jack sledoval, ako sa jej telo drví o hrany. Nechutný pohľad. Radšej odvrátil oči.

Stále bol plný energie.

„Zvláštne.“

Uvidel chalúpku učupenú pri veľkom košatom dube.

„Zájdem ta a poobzerám sa, čo je v nej,“ pomyslel si.

Vošiel dnu. Podlaha pod ním zpraskala. Útulný domček. Bol tam kozub a malé kreslo.

„Ktovie, kto tu býva?“

„Dobrý deň, Jack.“

Jack od úľaku vyskočil.

„Nemusíš sa ma báť.“

Jack sa poobzeral. Zistil, že za ním stojí malý pustovník.

„Dobrý deň, Jack,“ zopakoval, „moje meno je Brom.“

„Odkiaľ viete moje meno?“ spýtal sa zaskočený Jack.

Starček sa zasmial: „Chlapče, ja viem všetky mená. Od tvojho strýka Willama po tvojho učiteľa Augusta.“

„Kto vlastne ste? Prečo som tu? Ako som sa sem dostal a ako sa stadiaľ dostanem?“
vypytoval sa rozhorčený Jack.

„Po poriadku, Jack. Ja som Brom.“

Jack bol nahnevaný.

„Ja viem, ako sa voláte, ale kto ste?!”

„Skús si odpovedať sám. Rozmýšľaj. Neexistujú hlúpe odpovede, iba múdre otázky,”
povedal starček pokojne.

Jack začal rozmýšľať. Na tvári sa mu rozžiaril úsmev.

„Mal som byť mŕtvy alebo aspoň v kóme. Ale som tu. Keďže ste tu len vy,
predpokladám, že ste ma sem privolali. Za predpokladu, že ste ma sem privolali vy, ma
odtiaľto aj dostanete.”

Starček zatlieskal: „Výborne. Nebudeme sa zamýšľať, prečo sa veci hýbu, to ťa učili v
škole. Položíme si iné otázky. Poznanie samého seba je začiatok všetkej múdrosti. Kto
si?”

Jack začal nahlas rozmýšľať: „Som človek. Živá bytosť. Ale čo ma spravilo takým
výnimočným? Vôľa Božia? Je ľahké predstaviť si Boha ako autoritu, ktorú ľudia vymysleli,
ale aj ako nadpozemskú bytosť, ktorá nás stvorila a my ju uctieваме. Možno žijeme len
preto, aby sme dokázali, že sme dobrí ľudia.”

A vtedy pochopil, že nemá zmysel báť sa smrti.

„Rozum je niekedy účinnejšia zbraň ako čary. Zober si túto knihu a uč nasledovníkov.
Ukáž im, aký majú potenciál. Už sa musíš vrátiť. Čakajú na teba.”

Skôr než sa Jack nazdal, Brom mu položil prst na čelo a ťukol po ňom.

Jackovi sa zakrútil svet pred očami a upadol do bezvedomia. Znovu otvoril oči.
Nachádzal sa v Meste. Ležal na posteli a okolo neho boli mladší mágovia. Nevedel, koľko
je hodín.

„Fridrich,” zvolal Jack.

„Áno, pane.”

„Aký je deň?” spýtal sa.

„Je deň bitky!”

Jackovi sa zdalo, že bol v bezvedomí niekoľko dní, ale čas na ostrove nebežal rovnako.

Jack sa posadil a povedal:, „Fridrich, neviem, či to dnes prežijem.“

Dal Fridrichovi knihu.

„Pane, je mi veľkou ct'ou,“ ďakoval Fridrich.

Jack sa plný energie postavil.

„Hor sa do boja,“ skríkol Jack.

Všetci boli prekvapení. Pozerali na seba a nechápali, ako človek, ktorý ešte pred chvíľou ležal v bezvedomí nevládny, môže utekať, šermovať a čarovať. Ale Jack bojoval s hrdosťou a odhodlaním.

Šimon Komara, 7.D

Ilustrácia: Nela Vašková, 5.B

Vianoce

U nás vianočný stromček staviame v noci, aby môj malý brat nezistil, že sme ho postavili my. On totiž verí, že vianočný stromček nosí Ježiško. Na stromček dokonca zavesíme malé anjelské krídla, ktoré znázorňujú to, že nám anjeli nechali svoje krídla na stromčeku ako darček.

Elena Miženková, 9.C

U nás sa postaví stromček 1. decembra a napečú sa perníky a koláče. Deň pred Vianocami sa navarí všetko potrebné na vianočnú večeru a Vianoce sa môžu začať. V deň Vianoc si cez deň pripravíme všetko pod stromček a večer máme slávnostnú večeru. Potom si rozdáme darčeky a ideme k babke. Všetci si tak užijeme Vianoce a sme radi, že máme jeden druhého.

Kiara Tóthová, 9.C

Ilustrácia: Tamara Rohrböck, 7.A

Týždeň pred Vianocami je u nás plný príprav. S rodinou upratujeme, pečieme a pripravujeme sa na Štedrý Večer. Väčšinou deň pred Vianocami ozdobujeme vianočný stromček. Vianoce trávime s rodinou pri slávnostnej večeri. Po večeri si rozdáваме darčeky a tešíme sa z chvíľ strávených spolu.

Veronika Danišková, 9.C

Každý text o Vianociach začína tradičnou vetou: Vianoce sú sviatky pokoja a oddychu... to však nemusí platiť pri všetkom. Hlavne nie u nás v kuchyni. Tam je vždy zhon. Na Vianočnú večeru totiž chystáme veľa jedál. Po rozkrojení jablka a tradične po zjedení oplátky s medom a cesnakom sa najprv podávajú bobaľky s makom. Našou tradíciou sú netradične aj bobaľky s kyslou kapustou. Následne jeme tri polievky: mačanku, vývar s kaprom a hubový vývar. Ďalej jeme kapra s tradičným vianočným zemiakovým šalátom a lososa. Viem, je toho dosť. Našou špeciálnou tradíciou však je, že aj keď nezjeme všetkého veľa, musíme si dať každé jedlo - aspoň trochu.

Ema Michelčíková, 7.D

Ilustrácia: Ema Michelčíková, 7.D

Na Vianoce sme vždy spolu. Deň pred štedrým dňom chodíme stavať babke stromček a na štedrý deň si ho postavíme doma. Od malička sme stromček zdobili na štedrý deň. Na štedrovečernú večer si pečieme kapra. Kapustnicu väčšinou varím spolu s mamkou ja. Večeru začíname jesť o 18:00. Keď dojeme, všetci ideme do izby mojich bratov. Spoločne sa pomodlíme a ideme do obývačky, kde na nás čakajú darčeky. Na ďalší deň ideme ku babke, spolu sa naobedujeme a otvoríme darčeky od babky.

Mária Kušnírová, 7.D

U nás Vianoce nie sú veľmi špeciálne. Pred jedlom sa vždy modlíme a potom si dáme predjedlo - oplátku. Vždy sme ako polievku varili jušku. Je to hubová kyslá polievka s mrvenicou. Ako hlavné jedlo máme zemiakový šalát s rezňom alebo kaprom. Na pitie si dáme vaječný likér. Ja si dám, samozrejme, vodu. Na Vianoce k nám príde babka a pomáha mojej mame celý deň robiť večeru. Za stolom máme jednu stoličku prázdnu, na stole zasa čistý tanier. Rodičia mi povedali, že tá stolička je pre tajného človeka. Nikdy som sa nedozvedela, pre koho.

Barbora Petrušová, 7.D

Ilustrácia: Barbora Petrušová, 7.D

Naše vianočné tradície nie sú ničím výnimočné. Stromček si často kupujeme 19. decembra a zdobíme ho na ďalší deň. Každý rok máme iné ozdoby. Mamka má rada, keď sú jemné a ničím nevýrazné. Tento rok budeme mať drevené. Stromček zdobím ja a sestra a niekedy sa pridá aj mamka. Na štedrý večer máme ako každoročne rybu a zemiakový šalát. Ja zemiakový šalát veľmi nemám rada, tak si urobím zemiaky. Myslím si, že tradície nemáme iné ako ostatní. Odkrojí sa jablko, jedia sa oplátky a na začiatku večere dá ocko každému krížik na čelo s medom. Nevie, či to robí veľa ľudí, ale my áno. Keď som bola mladšia, nemala som to rada, pretože sa mi tam nalepilo plno vlasov. Taktiež som musela vždy všetko rýchlo dojesť, aby som mohla ísť k stromčeku. Ale mamka vždy trvala na tom, že tam musíme ísť všetci naraz. Teraz už čakám na všetkých, kým dojedia, a za ten čas, čo sa upratuje kuchyňa, ja idem priniesť darčeky pre ostatných.

Nela Žigrajová, 7.D

Ilustrácia: Veronika Oboňová, 6.C

Stromček ozdobujeme väčšinou 17.12. Na štedrý deň jeme rybu a kapustnicu, ale ja nemám rád ryby, takže jem kuracie mäso. Stromček nechávame 2 dni v garáži, aby mal dosť vody a rozrástol sa. Umývame si ruky vo vode s mincami, aby sme mali šťastie. Pod obrus dávame 2 eurové mince, aby sme po celý rok žili v hojnosti.

Alexander Korž, 7.D

Slovo na záver

Veríme, že ste časopis nezatvorili po prečítaných prvých pár strán, ale naopak ste so zármutom v tejto chvíli skonštatovali, že ste na konci. Ak ste dostali nové nápady na články alebo vlastné literárne texty, neváhajte kontaktovať niektorú vyučujúcu z redakčnej rady. Tešíme sa na Vaše ohlasy, samozrejme, vrelo uvítame aj kritiku.

Na záver Vám chceme popriať požehnané vianočné sviatky plné lásky, pokoja a radosti!

Redakčná rada

Ilustrácia: Veronika Oboňová, 6.C

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci:

Karatína Pappová, Mária Popjaková, Nikola Varcholíková

Žiaci:

Zoja Zuzana Mertová (5.C), Alžbeta Garberová (6.A), Veronika Oboňová (6.C), Ema Michelčíková (7.D), Andrej Hrabovecký (7.D), Šimon Komara (7.D), Barbora Petrušová (7.D), Mária Kušnírová (7.D), Nela Žigrajová (7.D), Alexander Korž (7.D), Natália Kroláková (8.B), Katarína Garberová (8.C), Dáša Lipovksá (8.C), Elie Ivančová (9.A), Matej Šimkovič (9.C), Daniel Hantič (9.C), Veronika Danišková (9.C), Elena Miženková (9.C), Kiara Tóthová (9.C)

Ilustrácia: Emma Ramazetterová, 9.A

Použité internetové zdroje

freepik.com

martinus.sk